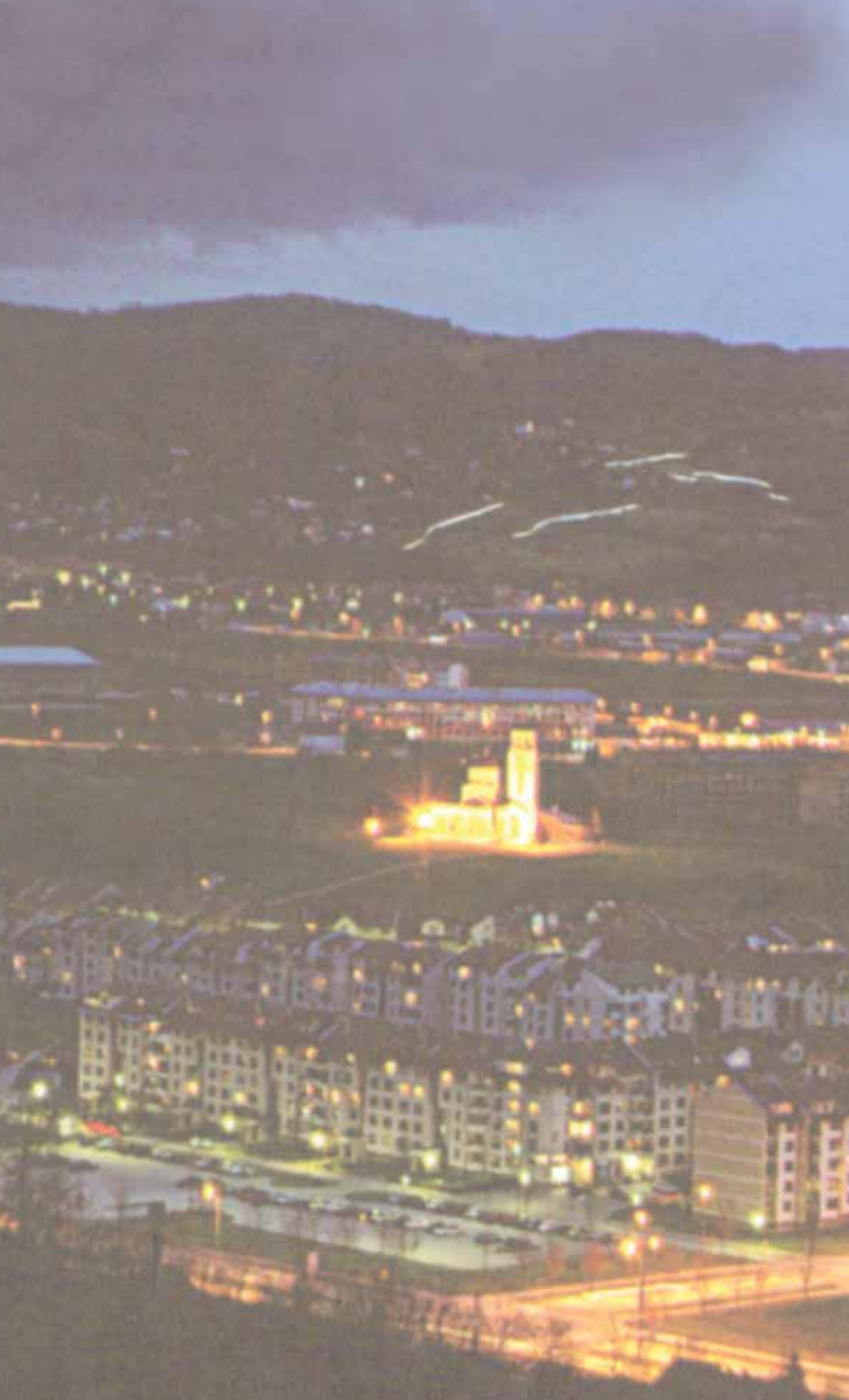

Жељко Пржуљ

Горштак у тенама

Жељко Пржуљ

ТОРШТАК У ТЕНАМА

*Завод за уџбенике и наставна средства
Источно Сарајево, 2006.*

ГОРШТАЧКА

На планину поноћ пала,
Као мирис рунолиста,
Само једна звјезда мала
Изнад шуме кришом блиста

Та је звјезда лепа Дана,
Плавооки дјевојчурак,
А на небу сама сија
Због свог брата Димитрија

Да му свјетли мрачне стазе
Куд ајдуши тајно газе
Кад се клоне од потјере
И да стигну прије зоре

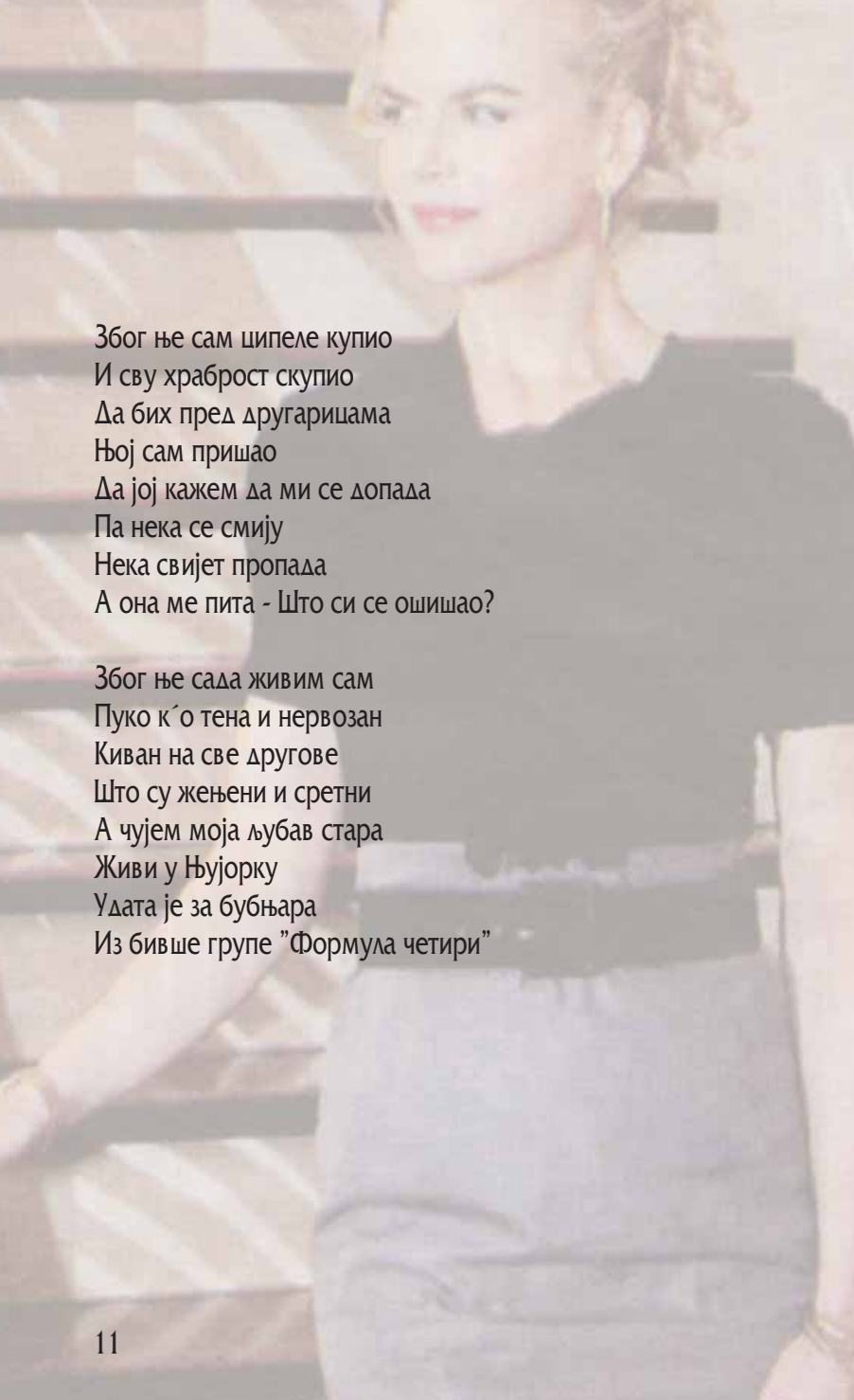
Под прозоре младих цура,
Од Сталаћа до Карина,
Да им љубе бијеле руке
И да праве млад ајдуке

ЗБОГ ЊЕ

Због ње сам слушао "Суаду"
Пио кенијаду
И луфтао са задња два
Ликовно и географија
На корзоу глумио дебила
Обилазио мјеста
Гдје је она била
Само псст, то нико не зна

Због ње сам с баскета збрисао
И плесну школу уписао
Да на школској игранци
Знам отплесат поп баладу
Другови се чуду чуде
И контају то артани
Или неке гљиве луде
Вођу мангупа им краду

А ја само заљубљен
И тренирам културу
А ја само заљубљен
У сарајевску градску цуру

Због ње сам ципеле купио
И сву храброст скупио
Да бих пред другарицама
Њој сам пришао
Да јој кажем да ми се допада
Па нека се смију
Нека свијет пропада
А она ме пита - Што си се ошишао?

Због ње сада живим сам
Пуко к'о тена и нервозан
Киван на све другове
Што су жењени и сретни
А чујем моја љубав стара
Живи у Њујорку
Удата је за бубњара
Из бивше групе "Формула четири"

ПЈЕСНИК

Ја се зовем Жељко Пржуљ,
Волим рећи да сам пјесник,
Раја кажу - Ма, дилајла,
навучо се к'о болесник

Мој буразер је Небојша,
Знана фаца оног града
Фркација, хавер с Цацом
Све до првих барикада

Ту ноћ је у нашу собу
Уш'о тихо као сјена
- Јебаће нам папци мајку
од сад па за сва времена

али мора да се иде,
да нас гумом не избришу
бар ко људи да гинемо,
а ти упамет и тишу

само стипу све на мене,
и лаж и славу и бруку,
а ако се карте сложе
и од смрти хладну руку,

а сад још да зовнем Алму,
моју слатку туркињицу,
да јој чујем мио глас,
па да идем на Илицу

И оде са мјесечином,
Док на Радију двјесто два
Свира наша драга пјесма
"Ил' си бос, ил' си хација"

Дуго није долазио,
Стара се љуто бринула,
А кад дође то на њему
Хеклер, штољпи и тробојка

Прич'о нам је о Доктору,
Показив'о тетоважу
- А Кисељак, дрога, кошка?
- Стипу стара то вас лажу

мора да то мамин синчић
памећу се фрља, бели,
к'о далабу, а не конта,
стани болан, ђе живиш ти!?

А ја нисам рек'о ријеч
Немам појма, нисам чуо
Данима ров не напуштам
И о њима не знам пуно

- Ма заболи ме мој андрак
и за паре и за вође
само да је преживјети
и да ово једном прође

- Хе-хе, луди мој пјесниче,
наше главе су к'о крушке
неће проћ', тт, док смо живи
у памет, фатај се пушке

да те рђа не убије,
к'о цукелу покрај пута
али пусти, мани причу
видиш да је стара љута

И причасмо до пред зору,
О биткама и о Алми,
Стара бјеше већ заспала
Кад су њега одазвали

И оде са мјесечином,
Док на Радију двјесто два
Свира наша драга пјесма
"Ил' си бос, ил' си хаџија"

Ујутро ме пробудише
Црне птице, злослутнице,
Да ми кажу да је рањен
И да пожурим до "Жице"

Наш'о сам га на јастуку,
Упрљана коса смеђа,
Убили га покрај пута
Док се није над'о, с леђа

Причало се да је знао,
Оно што се добро крије,
О Доктору, кошки, дроги,
Ал´ то ником важно није

Само Алма, уплакана,
Назвала ме из Милана
Да ми каже да га воли,
Да разгулим са Балкана

Да и мене гуланфери
Не отресу ради сиће,
Драго ми је што се брине,
А знам и то једном биће

Ал´ ме брину друге ствари,
Једна звијезда чудног сјаја
У сан дође и каже ми
- Немој папци да до краја

попишмане нашу борбу
и гумом нас све избришу,
ти још живиш по задатку
зато дира то и тишу

не дај мира циберима,
нека знају да неко зна
и понекад пусти пјесму
”ил´ си бос ил´ си хација”

Ја се зовем Жељко Пржуљ,
Волим рећи да сам пјесник.
Раја кажу - Ма, дилајла,
навучо се к'о болесник

ТОДОРА

О Петрову дану били су нам наки
Србово је, пио и рецитов´о сваки,
А у ствари то барабе старе
Дошле да нам лапе´онораре

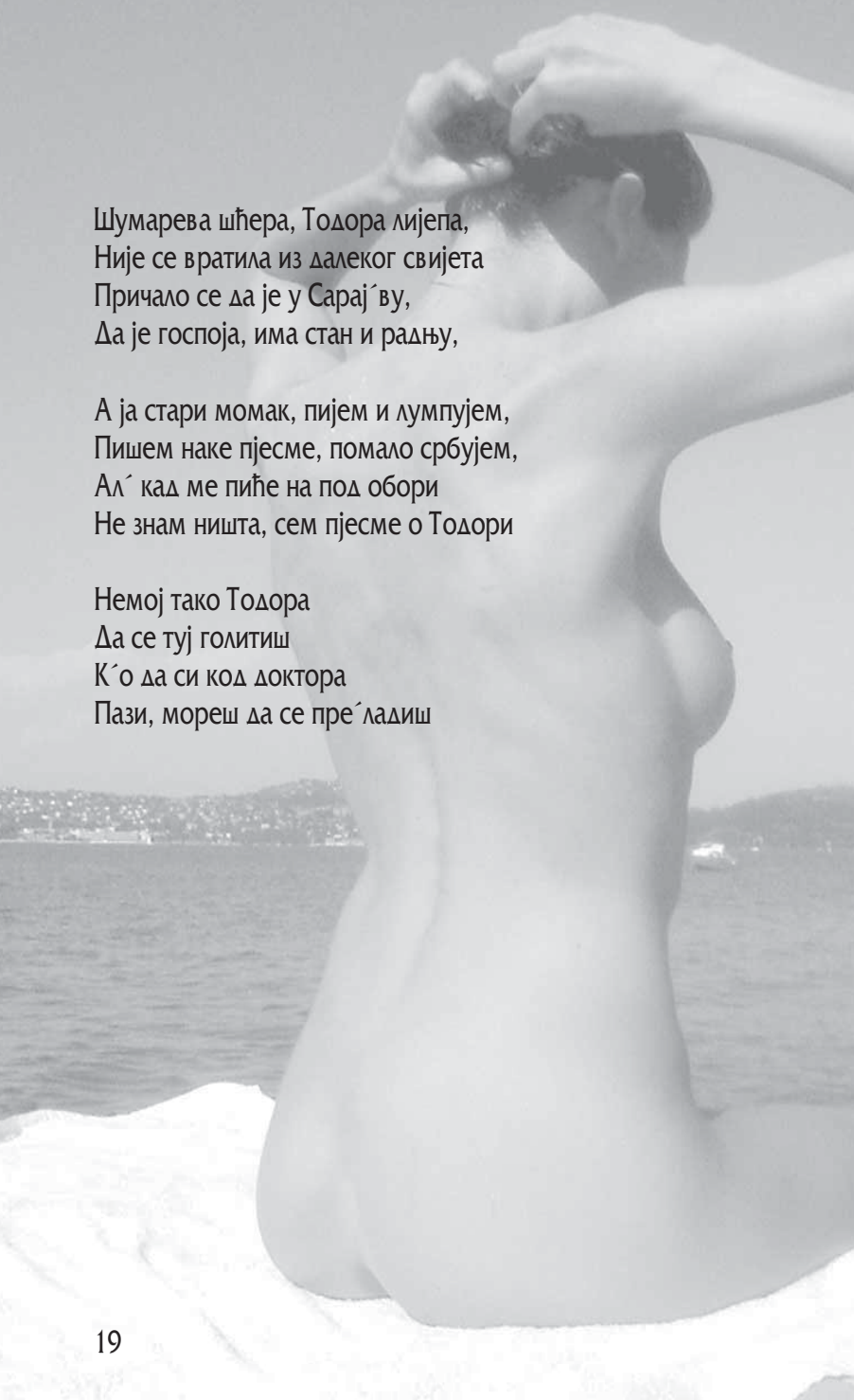
Лијепа Тодора, шумарева шћера,
Прекрстила ноге, у први ред сјела,
Сијевају бедра, к´о златан зуб,
А ја љубоморан, још прост и груб

Немој тако Тодора
Да се туј голитиш
К´о да си код доктора
Пази, мореш да се пре´ладиш

А она окрену очима к´о флипер,
На кољена баши тамно мавен свитер
- Шта ти знадеш шта је романтика,
И уфати мишку једног пјесника

Сјала је Неретва, к´о око грешнице,
Ја би´ за њима, ал´ нисам мого пјесице
И док се над Борчем мјесец ваљ´о
Ја сам тугов´о, ја сам понављ´о

Немој тако Тодора
Да се туј голитиш
К´о да си код доктора
Пази, мореш да се пре´ладиш

Шумарева шћера, Тодора лијепа,
Није се вратила из далеког свијета
Причало се да је у Сарајву,
Да је госпоја, има стан и радњу,

А ја стари момак, пијем и лумпујем,
Пишем наке пјесме, помало србујем,
Ал' кад ме пиће на под обори
Не знам ништа, сем пјесме о Тодори

Немој тако Тодора
Да се туј голитиш
К'о да си код доктора
Пази, мореш да се пре'ладиш

ТАРАС БУЉБА

У нашем свијету блуза и марихуане,
Шупљих џепова и јесфтиних кафана,
Од памтивјека живи мит о Тарасу Буљби,
Али не ономе из руског романа

Овај наш, бивши првак Балкана у велтеру,
Сем Вајат Ерпа, ништа читао није,
Али стари је момак знао све о животу
Поготову кад који вињак попије

Све док га неко од раје не упита о њој,
Тад крупне шаке на сто к'о цигле слаже
- Њој нису дали! Ће ће балерина и боксер?!
А онда уздахне па нам мудро каже

- За све ове године
Љубио сам свакакве,
и ружне и дебеле,
лијепе и мршаве,
чедне и лагане,
али нигдје није било
моје мале балерине

Ми често са њим сједнемо, онако на шупљу,
Чекамо да нас старе фазоне учи,
У себи се молимо да нам се слично деси
Јер то код млађих тако мангупски звучи

ЏАНКИ

Када је Џанки кренуо у рат
Обук'о је тренерку и "Жељин" дрес,
Косу смотао под маскирни рајф,
Опр'о тене, баш к'о да ће на плес

Болек и Лолек, народне вође,
Примили су га у своју чету
На пет, шест дана, док рат не прође,
Док не покажу цијелом свијету

Џанкија су послали на стражу
Онако чупав, нема ни веза,
Никог у Странци и Кризном штабу,
Ал' он се опет курчи и зеза

Тражи униформе, мотороле,
Тражи општу мобилизацију
- Јебем ли ти мајку, хашишарску,
шта ти знаш шта ваља за нацију

Не требају нам паметни,
Довољни смо и ми сами,
Нама требају послушни,
Они до своје смрти одани

Седми дан Болек оде на Пале,
Да савјетује паметну владу,
А Лолек у Београд, код Мома,
У чувену српску амбасаду,

Џанки је водио извиђаче,
Оно што прави мангупи воле,
Нема влажних ровова, ни страже,
Ал' и даље тражи мотороле

Не требају нам паметни,
Довољни смо и ми сами,
Нама требају послушни,
Они до своје смрти одани,

За четири године невоља
Џанки је лакше рањен два пута,
Лолек је киднуо од Момчила
И с Болеком Босном нафту шута,

А кад вођа извиђача, Џанки,
Дође да тражи за униформе
Они му удијеле пет банки
Слаби се важним правити воле

Не требају нам паметни,
Довољни смо и ми сами,
Нама требају послушни,
Они до своје смрти одани

Сад у миру, сад у благостању,
Џанки растура гусле и гангу,
У униформи на грађевини,
Ћелав, али вјеран отаџбини

Жељин дрес овдје нико не носи,
А нема од кога да се проси,
Лолек је амбасадор у Велсу,
Болек српски члан у "дегеесу",

Не требају нам паметни,
Довољни смо и ми сами,
Нама требају послушни,
Они до своје смрти одани

МАЛИ

У Мојковцу смо га звали само Мали,
А он је момчина од преко два метра,
Ал' све нас из свијета ће живе сплави
По надимак чува бујице и вјетра

О мајци му стари пјесник ништа не зна,
Отац сељак, к'о ми, погрешно ратов'о,
И он је, кад се вратио из затвора,
Ост'о да проживи свој вијек са Таром

Е, таквог сплавара не памти Тронеђа
Миран и ладан, Свети Никола Таре,
А кад пригусте само повије леђа,
Окрене свој прстен и у небо каже

Ријека ти је ка' жена,
Опасна и дивља за слабића,
Са њу ти пуно приче нема
Уздај се у инстинкт и снагу мишића

Кад су ветерану онемогле руке
На дивљу љепотицу спреми свог сина
И Мали сплавари без имало муке
Јер његов су свијет Тара и тишина,

А највеће жеље да види Београд,
Калемегдан и споменик Црног Ђорђа,
И да заради за голфа, док је још млад,
Док у себи има и ватре и гвожђа

И тако сваки дан пловио је Таром
Возио трупце и свилене туристе,
Наздрављао води и покојном старом
Дане и мјесеце и године исте

И кад трећи дан дође до Шћепан поља
Прекрсти се и каже - Теже но јуче!
Оде у крчму да тамо се нароља,
Да пољуби Стаку и да се потуче

Јер сви горштачи слива Дрине и Таре
Бију се због лијепе крчмарке Стаке,
Ал' кад је Мали ту све су то фукаре
Она воли њега, жене воле јакe

И он воли њу и грешне ноћи са њом
Јер она је срна, драга младом ловцу
И Мали, к'о сунце, замркне са Стаком,
А зором, к'о нов, осване у Мојковцу

Сплавари тврде да језди преко неба,
Мојковчани да има брата близанца,
А он ћути, зарађује кору љеба
И сјећа се лика и ријечи старца

Ријека ти је ка' жена,
Опасна и дивља за слабића,
Са њу ти пуно приче нема
Уздај се у инстинкт и снагу мишића

Једног јутра није свануо на прамцу
Нашли смо га мртва у мртвом рукавцу
Убили га дрогери из Београда
Због очевог прстена и пет њиљада

У Мојковцу је остао мит и сада,
Прича и туђа Стака у "голфу" старом,
Недосањан сан, даљине Београда
И ријечи што вјетар разноси Таром

Ријека ти је ка њ жена,
Опасна и дивља за слабића,
Са њу ти пуно приче нема
Уздај се у инстикт и снагу мишића

ОН ЈЕ ДАЛАБУ

На гајбама испред Станиног гранапа
Цугали смо на теку, без шупље банке,
Док је Кифла Лопов с двојицом Арапа
Тушио плакате муслиманске странке

Ми смо лафо раја, сви у једној странци
Тамо гдје су Ректор и Брега и Куста
Чудимо се Кифли - Смуваше га папши
А Миле Реган гунђа и криви уста

- Он, он је далабу!

Кад нам Лопов врну пиву и саламу
А мајши посла брашно и литар уља
Нико не направи фрку ни галаму
Он сједе и рече - Ја ћу до Пржуља

Једино је Реган, натмурена лица,
Гурнуо боцу, к'о да се гади свега,
Шапнуо му да је права издајица
А овај ми намигну и упр'је на њега

- Он, он је далабу!

Мало затим пуче и градска партија
И сви отворисмо своје тајне карте,
К'о кад се вјетром проспе ситна хартија
Одоше возови да нас и не врате

Хос запали кућу Станиног гранапа,
И к'о у оргазму хероинске кризе
С Лоповом се рокамо с бандом Арапа,
А Миле у Бегишу ваља девизе

- Он, он је далабу!

А онда августа, деведесет треће,
Кад Реган с требом збриса у Канаду,
Лопов на Игману није им'о среће,
Остао је у једном српском нападу

Ја сам у миру отишао из града,
Адресу ни стари другови не знају
Клинцима причам шта је било некада
А они се, знам, на мој рачун зезају

- Он, он је далабу!

АНЂЕО

Возио сам шљунак на колски пут,
Поспан, мамуран, нервозан и љут,
Двије туре дневно, да оглођем кости,
Не, не падам ја на форе глупе,
Знам, то газде хоће да ме купе,
Да контам да су добри, пуни милости

Од њиховог добра каршином се лијечи

Пословођа, самог врага слика,
Урла - Нема ту седам кубика!
- Не бројим ја камење! Ево отпремница!
А контам да га једном опалим,
Да му неке ствари још појасним
Не значи што си шеф да си паметница

Ал' знам погрешно ће превест те моје ријечи

Не што ће ми зовнути мурију
И што ће ме стрпат на робију,
Да богда ја црко ако је то први пут,
Већ узеће ми те туре двије,
А то онда факат добро није
Чиме ћу купит сигаре и сомун жут

Немам ја Странке да ме хљебом храни

А он навијен к'о покварен стих
И прије него се заборавих
И рекох му - Јебем ли ти мајку, ђе си!?
Иза градилишног магацина
Створи се она к'о вила фина
- У реду је момак, то овдје истреси

А мени нешто затутња на лијевој страни

Мислио сам то је анђео
У дјевојку прерушио лице,
Мислио сам то је анђео
Спустио се на Младице

Чуле газде Српског Сарајева
Како мамурни им шофер пјева
И узму ми туре, тајкунске барабе,
Чували их послије специјалци,
Да им шатро ја бомбу не башим,
А моје оружје однијеле су Швабе,

А и да нису не бих внимаго руке прљао

Мој живот одавно има свој конт,
Мало раја из рата, мало спорт,
А с Младичким анђелом чекам бебу
Она се због пјесме брине, крсти,
Да и њу газдина не отпусти
- Нема везе, лутко, љубав нам отети не могу,

а сјећаш ли се како сам ти пјевао?

Мислио сам то је анђео
У дјевојку прерушио лице,
Мислио сам то је анђео
Спустио се на Младице

ЗНАК НАШЕ ГИМНАЗИЈЕ

Било је књижевно вече у равници,
Не памтим датуме већ само кулисе,
Мирис азота и пијани пјесници,
Комарци к'о роде о плафону висе,

Ја сам се мучио за кап аплауза,
Тако ћу оправдат танке хонораре
Пред овом публиком жедном наших суза
И егзотике из отаџбине старе

Ал' није ме ишло, било је мрљаво,
К'о са ружном женом кад мораш а не би,
Стихови су текли споро и прљаво,
Нису ништа мудро носили у себи

Не би вече било вриједно помена,
А камо ли пјесме у свечаном трену,
Да послије ко зна колико времена,
У публици нисам препознао жену

У првом реду, крај локалног муфлона
Налик на човјека обученог у фрак,
Као осуђеник, сједила је она
Љепојка из "Младе Босне тридесет два"

Еј,откуд ти овдје, мој слатки анђеле,
Како да те нисам спазио раније,
Што си тужна, шта учинише од тебе,
Гдје ти је осмијех, знак наше гимназије

Глумио сам клоуна да јој срећу вратим,
Рецитовао пјесме из старог краја
- Цуро Јело, за пољубац да ти платим
или да ти тајно за вечеру свратим

На сонете из Старе Ђерзеговине
Осим суве јове нико се не пали
- Шта хоће, бре, овај деран са планине
да се неко смеје тој сировој шали?

А први осмијех Прве гимназије
Умије да позна шалу и љепоту,
И развуче усне да ми се насмије,
К'о онда у оном ранијем животу,

Ал' задригли муфлон у свечаном ффраку
У шапе зграби њену бијелу руку
Осмијех ко срна нестане у мраку,
А ја пјевам сам док чекам бус за Српску

ЂЕј, откуда ти овдје, мој слатки анђеле,
Како да те нисам спазио раније,
Што си тужна, шта учинише од тебе,
Гдје ти је осмијех, знак наше гимназије

ЗАЈДИ

Зборио је о Вардару,
Полагано, натенане,
Пјевао је пјесму стару
За ушвале градске даме

А најрађе за удову
Хаци Ристе са Бјелава

Та каурка, љута ока,
У жутијем нанулама,
Кад зазвони низ калдрму
Окружена са слугама

Окреће се за њом Варош,
Низ Миљашку вјетар пјева

Зајди, зајди...

Сва Чаршија сада збори
Хациница како воли
И проводи ноћи луде
Са шегртом неимара
Андреја Зографског,
А може јој син да буде

- Срам је било свијет је гледа

Пјесме плаћа шорванима,
Ваби мржњу хришћанима,
А уздахе исламцима
- Их, дина ми, огањ је то!
Она сипа суво злато
И к'о 'ајдук пљује на то

Па свирцима заповиједа

Зајди, зајди...

Саборни је храм саграђен,
Жутом шиглом, седром с Хреше,
Шегрт је у Велес враћен
Нови камен да отеше

И да збори потомцима
О удови Хаци Ристе,

А на дому код Мис Ирбе
Једна вјежба са свирцима
И када је неки љути
Нанулама лупа жутим

Подвикује на трубача
- Еј сине, свири ми бре!

Зајди, зајди...

ТИХИ КОМШИЈА

Свирао је некад у "Чичцима",
Први мајстор за гитарске хвате
И идол из улице клинцима,
Требао је прећи у "Про Арте",

Ал' је рано почео да пије
Мало затим и да се дрогира
Па начисто нико био није
Кад је ОК, кад не може да свира

И брзо је рикнуо све паре
Сјећам се, још сам био дијете,
Тихи комшија штима гитаре
Теза-арза, и дијели савјете

Само лакапо на твоју свирку
једном ће доћи неко прави
и донијеће звијезду на длану,
све је у прстима и у глави

Свирао сам у "Дивљем кестену"
И требао прећи код "Бајаге"
Конто мени не може к'о њему
Ја сам паметан, ја имам снаге

Сад клинцима штимујем гитаре
Ал' не дијелим савјете, чему
Ја их учим оне пјесме старе
И некад причам причу о њему

А знам да сам им досадан често
Због тога сам свирушкaм, к'о сада
И пикирам себи празно мјесто
Крај старог крста на крају града

У ХОДУ

У ходу сам остарио,
К'о маслачак у августу,
Рокенрол сам оставио
И пјесништво, жељу пуну,

Палим се на народњаке
На ливаде, шумске траве,
На дебеле зле крчмарке
А куражи све је мање

Пазим шта ћу коме рећи,
Гдје ћу, с ким ћу кафу пити
Рано устат, рано лећи,
Мало среће уграбити

Не, не мучим се с простатом,
Немам чашу за протезе,
Не свађам се с мртвим братом,
И не труним му безвезе,

Ал' осјећам да сам старац,
Да спорије чука туче,
Све мање сам јак мушкарац,
А сјећања више муче

И помињем оне дане
Младост, жене и слободу
А све то у лош стих стане
Остарио сам у ходу

НА ЈЕДРУ БИЈЕЛОГ ОБЛАКА

Кад зазвоне опет звона стара
Са Мостарског Саборнога храма
Замиришу трешње са прољећа
Од Брадине до Житомислића

На једру од бијелог облака
Чистог срца и лаког корака
Ја сићем до Неретве што прије
Да се на спруду часно побијем

Са Душаном из Доњих Врапчића

Обојица голи до појаса
Без оружја, ниских удараца
Заљубљени у Дроца Милену
За њен осмијех и љубав њену

Невину и непоновљиву

Преко моста кад наиђе Милка
И зазвони њена танка штикла
А мостарски момци пуни снаге
Намигују и пјевају ганге

На једру од бијелог облака
Чистог срца и лаког корака
Дигнем се да сунцу украдем жар
Ал' касно је то, тужан сам и стар

Неизљечиво, неизљечиво

СРЕЋАН И ПОНОСАН

Само кад помислим које баба роге
Наслове мојих пјесама носе
Срамота ме је, поглед кријем у ноге,
А не видим да су хладне, босе

Недовољно снажне да старца понесу
К'о пред олтар у бивше улице
Да к'о трешње младе звијезде отресу
И врате пјесму на слатке цурице

А у глави ЕКВ - Неко нас посматра

Кад на свјетло извучем фотографије
Гдје ме грле - За успомену од...
Срам ме је, од све те блиједе хартије
И к'о грешник зурим у ружни под

И на њему видим васкрсле другове
Смију ми се и свирушкају блуз
А ја тврдоглаво још водим ратове
Јер сам због њих жив и остао ту

А у глави Шобић - Не покушавај мијењат ме

Кад ме одведу на дан наше матуре
- Ником није љепше, него је нам...
Балаве старци и потрошене цуре,
А ја к'о они, а хтио бих ван

Да вратим плочу на тебе и с тобом све
Да ме срећна и поносна виде
Ал' свира "Рибља Чорба" - Побећи негде,
И...не сјећам се како даље иде

ПРИЧА О КОЊУ

Мирис пролећа стиже у шталу
И старом коњу срце заигра
Опет почиње вријеме трка
Изгледа да је екипа стигла

Сад ће цокеј, к'о брат, да га љуби
Залијева шампањцем и ловором,
Гомила кличе, фамфара труби,
Љепојке мазе секси говором,

Ал' цокеј љуби шарено ждребе
Старог коња љадно заборавља
Залуд је он истицао себе
Екипа само ждрепцу наздравља

А онда цокеј погледа рагу
Овом заискри око у нади
- Шта ће ово кљусе овдје, к врагу,
кољите га ил' нек нешто ради!?

И стари коњ сад вуче кочију
Развози господу на хиподром
Стврдуо на псовке и канцију
Да нико не зна к'о је био он

И само понекад, кад франфаре
Ергелама најаве нови рат,
Врати се сјај и у очи старе
Сапи напну к'о за ниски старт

- Цокеју брате, дај једну трку,
бар један дерби у изобиљу
да у венама осјетим фрку
па нека цркнем одмах у циљу

ГОСПОЋА ИЗ ТАКСИЈА

Тамо гдје Дунав, стара бекрија
Купи наше најбоље дјевојке
Тамо гдје Балкан гледа равницу
Стигао сам, ноћним преко Мачве

Поносни горштак, јак, ал' без школе
У потрази за срећом у граду
Лак плијен за лопове и курве
И милционере ревне у раду

Тога јутра на пустом перону,
Док сунце бјежи преко Звездаре,
Кроз прозор таксија махну руком
- Момчино, је л' Вам требају паре?

- Ће не требају!?

Цијели дан сам носио ћумур
Увече ме зовну на вечеру
Да се окупам, ако ми је ћејф,
И да обучем чисту кошуљу

Док сам јео тврду јунетину
И причао згоде са планине
Лиз'о сам губицу и мислио
- Који срећо море њу да скине?!

Она је мирисала на ружу
И стално ми се нешто смијала
Онда каже - Зини! А ја к'о пеш
- Дај језик! А ја к'о цукела стара

Ал' ђе нећу!

Рођени у оним планинама
Брзо уче и све хитро схвате
А и морају да би опстали
Ако неће тамо да се врате

Овде где Дунав стара битанга
Купи наше добре девојке све
Ја живим с госпођом из таксија
И сањам ноћне аутобусе

Где ме возе далеко, далеко

МАРИНИНЕ ОЧИ

Друмови моји не воде југу
Не знају они регрутску тугу
Кад се умире, све због љепоте
Јер у том крају, к'о њежна срна
Живи Марина из Вучитрна
Најљепша кћерка сеоског проте

Имала је очи боје сутона
К'о свилени плашт изнад Косова
И двије танке смијалице

Али њен нам отац није дао
Ваљда мени није вјеровао
Да у Сарајеву има Срба
И док сам ја маршир'о у строју
Он је удао Марину моју
За геометра родом из Уба

А мене притисну оловни плашт
И погаси редом звијезде све
К'о јефтине сијалице

И сад, к'о свирац за танке новце,
Сјевером бесциљно путујем,
К'о сеоска матора лола
По крчмама пијем и лумпујем

Жандарми ме редовно хапсе
и чуде се - Што болан Србине?!
- Због заборављених јужних друмова
и очију моје Марине

ЗНАО САМ ДА ЋЕ ДОЋИ

Рекла ми је да љуби боље од мене
И да свјесно иде с њим, до самог краја,
Покупила ситнице за успомене
И покидала све што нас до тад спаја

Ја сам стајао к'о кип, нијем али чврст
- 'Еј, нећу те молити ни проклињати,
Знао сам да свако од нас носи свој крст
На којем ће га сутра разапињати

И кад је храбро и хладно рекла - Збогом
И без и пољупца нестала у ноћи
Ја сам још дуго на прозору чекао
Знао сам да једном опет мора доћи

Да се покаје ил' да савјест опере
Да једном провјери како сам љубио
Јер кад нас стигну оне старе године
Сви се питамо - Гдје сам то изгубио!?

Ал' сад кад је дошла - не волим је више
Вријеме и гњев испрали су све слике
Као гумица по срцу кад обрише,
Изгледа да сам чекао из навике

ЛОВ НА ЈЕЛЕНЕ

Каже мене мој комшија Фадиљ
- О Бериша шта је са тебе, бе,
зајми пушку и ајмо у Поље,
да за мерак љовимо љељене

Ја се нешто размишљам у себе
Није добро, мора томе доћ крај
- Не морем Фадиљ, ноге ме боље
немој ни ти, знајеш да љовостај

Он ме повидио ко шок судаш,
Погљед ћу на душа носит довек,
- Шта је бе, Бериша то са тебе,
знајеш да љовоћувар наш ћовек

Ја се опет мисљим и размишљам
Јо, мало је љељена у Поље,
Ал кад се дигне све што их има
Тад је туј бити не бити боље

Причо је мени рахметли бабо
Како они знаједу тутњати
- Не мерем, Фадиљ, види ми нога
- Крени бе, ћу бесу ћу ти дати

И ја узех танцар иза ормар,
Па за Фадиљ крени у ноћ сјајну
Туј су љовоћувар, Швабо, Јанез
И стадо што Таљијани ћувају

Ноћ над Пољем, топла и звездана,
Стадо спи, на наш страну ветрови,
Таљијана по, Фадиљ тактићки
Завикну - Напред црни орлови

И све беше у један тренутак
Стадо ко црв, не миће, ћути,
Јанез пушком би старе љељене,
А Швабо сиса виме кошути,

Ћувар пази да Кофор не дођу,
Фадиљ пуца и купи трофеје,
А ја стојим и пуцам са њиме
И то избирам младице љељене

Нема звоно с Високи Дећана,
Ни каурски попови из Пећи,
Само ветар преко Метохије
Носи плаћ и осветнићке рећи

И брзо са сјевер поће рика
Фадиљ сује и нареди - Крећи
то су они слободни и дивљи
Љанад им бе на ражањ пећи,

где су бе ови Кфор Таљијани,
никад их нема да штите слабе
Јанез се прави неук и бежи,
А оћи ко кликери код Швабе

Ђувар обуће америћку јакну
И избави нас, тихо без приће,
Ја сам се дуго осврто у ноћ
Нисам знао с које стране риће

Сад се будум ноћима у кревет,
Будан снимам младице љељене
Ђујем Јанез и Швабо се смеју
Ђујем звоно с Високи Дећане

Каже мене мој комшија Фадиљ
- О Бериша шта је са тебе, бе,
зајми паре ајмо у Београд
овде ће љељен да ме убије,

а тамо неће, тамо су они
ко катиљ једни другима криви,
ја сам се спремио и песму знам
сљушај - Еј Сљовени још сте живи

СТАРИ РАТНИК

Он је борац Српске Републике
Три пут рањен, никад одликован
И сад су свјеже те ратне слике
Када је челик у злато кован

Још гледа фронт и мртве другаре
И жали кад зором нестане све
И сад каже - Е, мој Радоване
И чује пјесму - Спрем´те се, спрем´те

Храни голубове на станици
Знају га дротови, шибицари,
Поздрављају добронамјерници
А он увијек исти, ратник стари

Носи успомене к´о ордење,
Исприча нам причу тихим гласом,
Куне се у српско знамење
И жали за пропуштеном шансом

Зима је дошла, пусти перони,
Птице гладније но икад прије
Никог нема кору да им ломи
Ова ће многе још да убије

А пуста је и наша кафана
И никад неће бити исто све
Старог ратника нема са нама
Да први почне - Спрем´те се, спрем´те

Он сад храни птице с оне стране
И пије са старим другарима
Туку се с врагом ноћи и дане
Ма, нек се пуца, скор их не занима

Само успомене, к´о ордење
Да причају приче јаким гласом,
Да се закуну у српско знамење
И жале за пропуштеном шансом

КО ЈЕ ТАЈ

Моја је кућа на крају села,
Једу је црни бршљен и зима,
Шамарају преко голог чела
Хладни вјетри с високих планина

По дворишту змије и отпаши,
У соби мокре несташна дјеца
Само странац стојим на улици
И у себи пропиткујем свог свеца

Ко је тај што ми убија браћу
Сто за једнога, сто за једнога
И ко ме посла међу скитнице
Јел', ко је тај, за Бога милога

Мора да сам гдје гадно препио
Па брбљао, злу навику имам,
Јер кад сам им јутрос отворио
Звоне два еуропска господина

И хапсе ме док им псујем дјецу
Љути што лајем, рушим јединство
Натуцам - Ај цаст токинг мај свецу
- То је бе шок Србин скроз све исто

АКО ВЕЋ МОРА

Ех, ако то већ мора да се мре
Молим те, донеси мирис и чисти веш,
Врати косу, зубе, узми боре,
Учини ми то, бар да будем лијеп леш

К'о сви другови моји
Од деведесет друге до деведесет пете

Ако то већ мора да се иде
Почни ону нашу, не цицијај с пјесмом
Па нека се одмах и сруши све
Учини ми то, да умрем са осмијехом

К'о сви другови моји
Од деведесет друге до деведесет пете

Себи сачувај фотографије
Посљедњи траг мене, к'о звјездани прах
Чујеш, ако већ мора да се мре
Држи ме за руку, јер тако ме страх

К'о ниједног од другова мојих
Од деведесет друге до деведесет пете

ФИЋО

Сјећам се кад су Фићу примили у СК
Сви смо били поносни и вољели смо га
Био је краљ, Генерални секретар раје
Жељели смо сви да личимо њему,
Да будемо први и главни у свему
Свеједно колико кошта и шта се даје

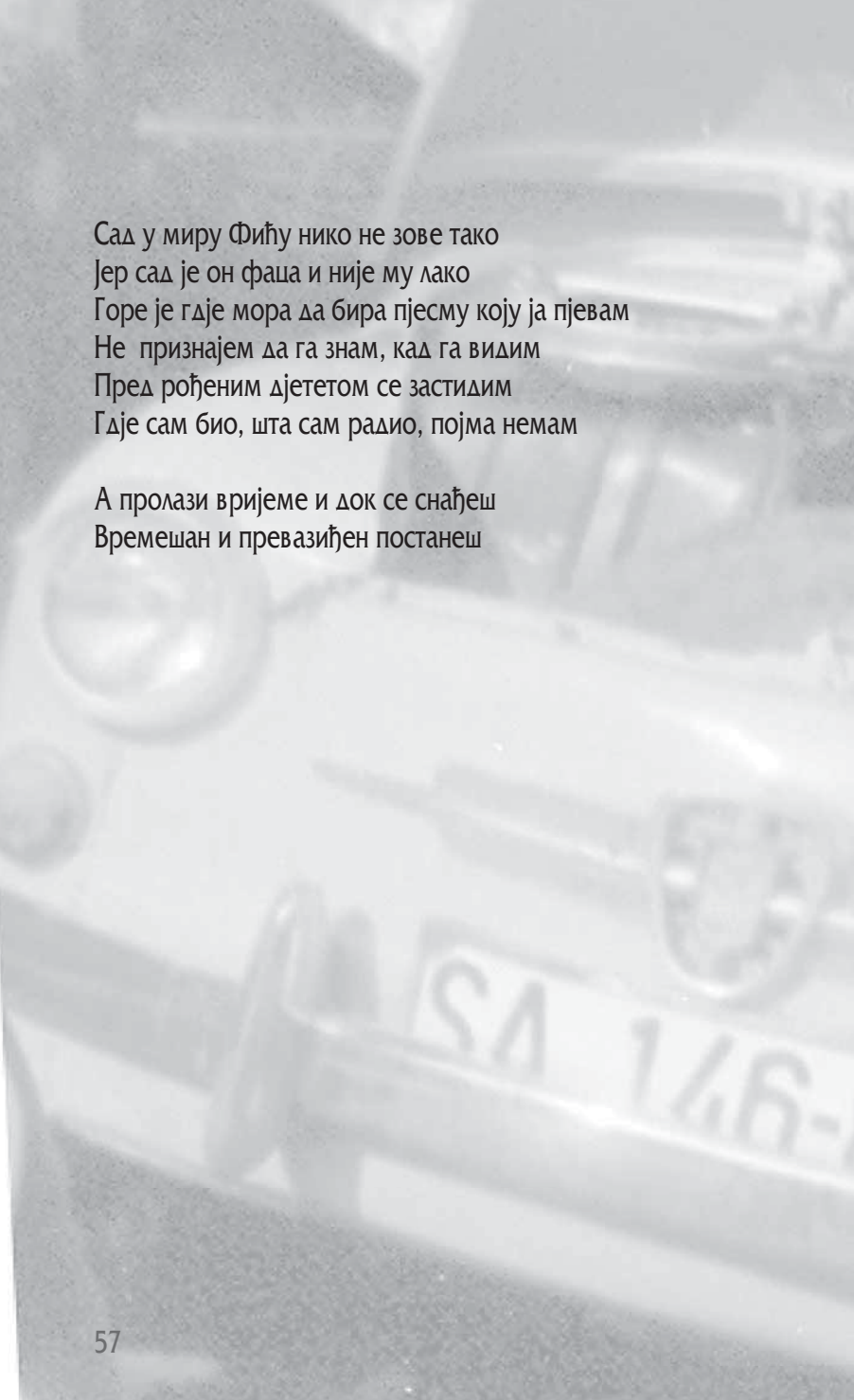
Пролази вријеме и док се снађеш

Послије смо се тајно смијали Фићи
Кад мора на вечерње сједнице ићи
Дуги разговори и фаше, старе и киселе
Фићо је учио кумровачку школу
Ми смо маштали о мору и рокенролу
Да ли смо то били ми ил' године веселе

Пролази вријеме и док се снађеш

А онда смо се пробудили ружно
Бољело је, било је нагло и тужно,
Умјесто дјевојачких њедара барут је мирисао
Марширали смо кроз ноћ у нијемој колони
Док мјесец к'о звоник изнад главе звони
Добро је да бар он, к'о Фићо, није збрисао

Пролази вријеме и док се снађеш

Сад у миру Фићу нико не зове тако
Јер сад је он фаца и није му лако
Горе је гдје мора да бира пјесму коју ја пјевам
Не признајем да га знам, кад га видим
Пред рођеним дјететом се застидим
Гдје сам био, шта сам радио, појма немам

А пролази вријеме и док се снађеш
Времешан и превазиђен постанеш

СУЖАЊ

Знам, у моме селу данас је празник
И сви ће доћи у цркву на бријегу
Стидљиве цуре с неударним теткама,
Коло, рингишпил и коњи у бијегу

Старији људују, момци подврискују,
К'о да и сад чујем вјетар изнад шуме,
И хармонику слијепог циганина
К'о вода осјећам да улазе у ме

Шећерламе, огледалца, ладна пива,
Мечке на штапу, коци, п'јани жандари,
Камена с рамена, смјена, т'јесни јелек,
Фијакери, фурмани, пријатељи стари

А онда зле псовке пијаног чувара,
Бомбе, звук сирене и јава да је рат
Да сам само сужањ, само обични број,
Коме ће већ неко заврнути и врат

Зато дуго нећу да отварам очи
Да ми не избришу цркву на бријегу,
Ал' видим у порти мајке пале свијеће
За мртве ратнике, хајдуке у бијегу

За шећерламе, огледалца, ладне пиве,
Мечке на штапу, коце, п'јане жандаре,
Камена с рамена, смјену, т'јесни јелек,
За фијакере, фурмане и пријатеље старе

У ВРЕМЕНУ МРАКА

Отац ми је погин'о у рату,
За зрно славе и зрно части,
Мати брине о мени и брату
И моли милост од ове власти

Милован је радио к'о тата,
Возио кран у "Арматурама",
Ал' ко брод је изаш'о из рата
Тајкун, цијењен у тим структурама

На годишњицу смрти татине
Дошао је да прислужи свијеће
Рекао је да ће да помогне
Само да дођем у предузеће

- Морамо се бринути за породице
наше браће и јунака
они су к'о икона Богородице,
свјетло у овом времену мрака

Трећи дан ме одвео у Котор
И тад је почело, нисам хтјела,
Милован шиљи да је добротвор,
А у ствари - власник мог тијела

Прво је само он, мјесецима,
Па пријатељи, радне колеге,
Учила сам и газдиног сина
Он се био затреск'о у мене,

А можда је добрица Милован,
Ил' сам се навикла, па не марим
Имам плату и једнособан стан,
Социјално и слободно старим

А кад ме стигну кајања птице
Нашмрчем се финог слатког праха
Јер ја сам к'о икона Богородице
Свјетло у овом времену мрака

И мати зна чиме зарађујем
Мало је плакала, ал' не дуго
Јер зна да тако обезбјеђујем
Гријање и хљеб, уз то и друго

Најважније да више не моле
Од ванаго милост к'о прије
И да брат учи високе школе
Он је студент српске историје

ИСКРА ЉУБАВИ

Мојих шеснест љета било је давољно
Да одем кући с црвеним фењерима
Жандари су ме гледали мрзовољно
Један питао кол'ко година имам

- Ћак петог разреда мушке гимназије
Знам нисам добро стар за ове одаје,
Ал' сам ванредни члан локалне јалије
И он ме пусти да уђем под фењере

Под руку ме ухвати лијепа дама
И поведе с ону страну мушке маште
Јел' то тако добро, ил' је она сјајна,
Учила по кућама Прага и Пеште

И у мени заискри љубав,
К'о челик кад лупи о камен
И у мени заискри љубав
И брзо се претвори у пламен

Она рече да су ријетке ваке 'тице,
Да је и њој било добро ове ноћи
Частила би, ал' не см'је од газдарице
И још ме питала кад ћу опет доћи

А ја њу - Би ли се ти, госпо, удала?
Она се насм'јеши и приста у часу
Кад то рекох својима, мати је кукала,
Отац мудров'о -Те су на прву шансу

И послаше ме у другу гимназију
У том граду изучих за инжењера
Оженио сам се, стек´о фамилију,
Ал´ још памтим даму црвених фењера

ЛИЈЕПА КЋЕР ДЕСПИЋА

Под јабланом, на сред Кеја,
Љубио сам кћер Деспића,
Ону што кипове прави
Од дрвета и стаклића

Имала је очи боје ноћи
И руке на зумбул миришљиве

Срели смо се код стрица јој
На позоришној представи,
Док енглески конзул Холмс
Лошим српским госте дави

Мијеша ракију сарајевску
И стару пјесму Сефердску

”Немам сласти твојих пољубаца
свијетом лутам усамљен без љубави”

Мислила је да сам пјесник,
Попут Каими Хасана,
Да бринем за сиротињу,
А ја ћилкош са Швракина

На недељној литургији
Оком Деспићке отрован

И због ње учим ноћима
Од "Хамлета" до "Оченаша",
"Горски вијенац" и "Јолцију",
А код Морица с Мејташа

Због лијепе Деспићке
Вјежбам гитару и пјесме јеврејске

"Јо но тенго ла дулсера де тус безос
Ваго сола пор ел мундо син амор"

САВКА ЧЕМЕЏИНКА

На Варош, код Басариног хана,
Кад се спусти са планине тама,
Окупе се Турци и хришћани
Под прозором Савке Чемеџинке

Силни момци, а лијепа Савка,
Љепотом у Босни равне нема,
Учила је Скендерова Стака
Вез да везе и пјесму да пјева

Залуд мајко злато и кадифа,
Залуд нуде пола Сарајева,
Залуд сунце, залуд им и тама
Кад ја волим само свог Јована

Љубоморна чаршијска фукара
У тми града сачека Јована
И к'о мјесец сарајевско вече
На попола срце му прес'јече

Брзо за њим умрије му и мајка,
Само тихо угаси јој око,
А лијепа Чемеџинка Савка
Испрошена старцу у Високо

Залуд мајко злато и кадифа,
Залуд нуде пола Сарајева,
Залуд сунце, залуд им и тама
Кад ја волим само свог Јована

РОБИЊА ЛАНА

Од Чивута Моше Давидова,
За сто гроша на Ати мејдану,
Купио сам пар младих робова
Момче Гавру и цуретак Лану

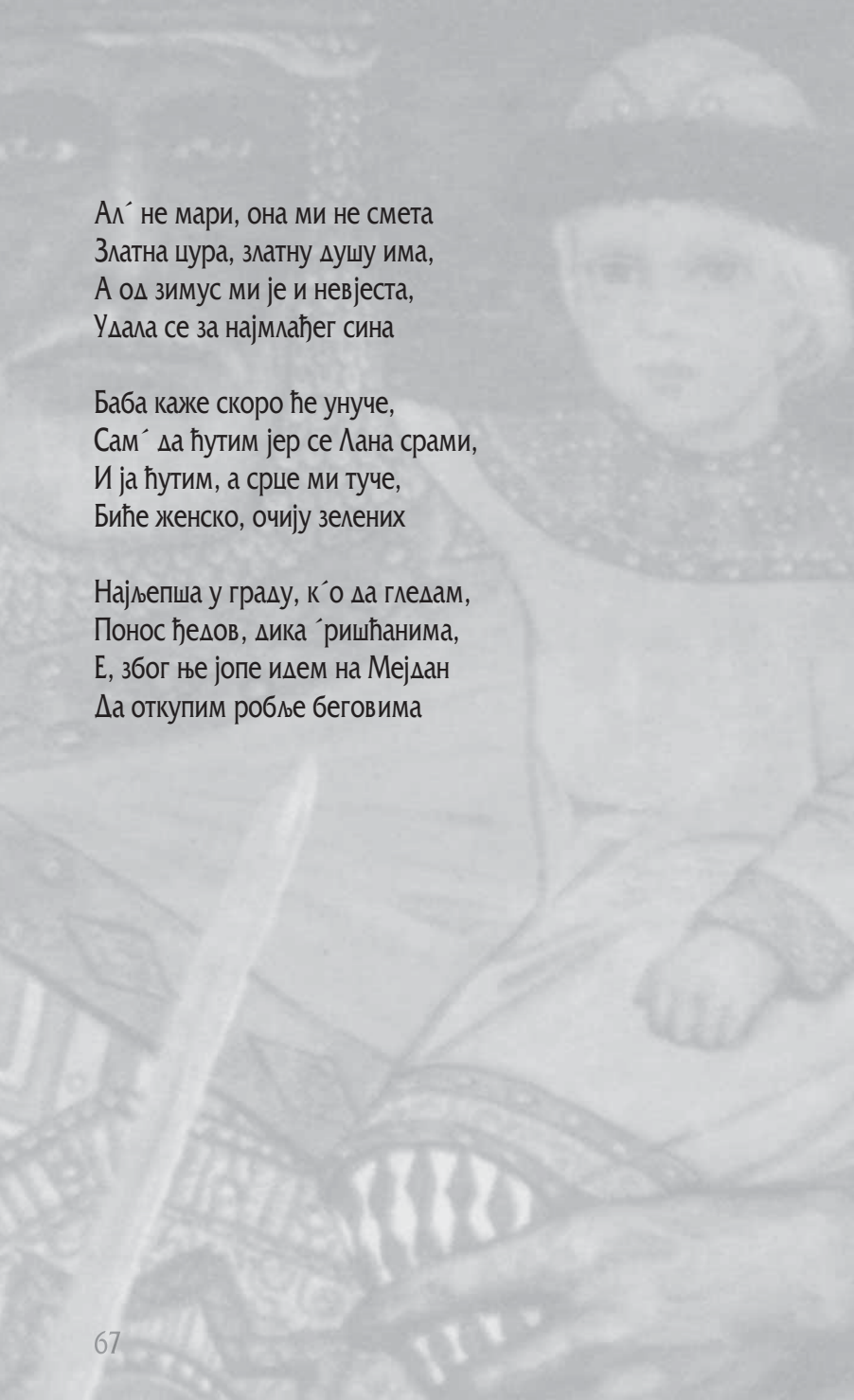
За остало тридес´теро дјече,
Нафатано негдје код Ваљева,
Нисам мог´о сакупити новце
Од тврдица сарајских кметова

Гавра бирах због ситнога раста,
Да не умре до другог пазара,
А Лану због зелених очију
И осм´јеха, да заведе цара

Нахраних их и Гавра отпремих
У Ваљево с цавтатским трговцем,
А цуретак код куће оставих
Док се сретнем са њезиним оцем

Не шаље се сад женско дијете
Само на пут с морским трговцима,
Они клети знају да полете
На част њену, или за новцима

И на, од тад седам љета прође
Гавра чујем слушају´ајдуши,
А по Лану још нико не дође,
Сву јој чељад побили су Турци

Ал´ не мари, она ми не смета
Златна цура, златну душу има,
А од зимус ми је и невјеста,
Удала се за најмлађег сина

Баба каже скоро ће унуче,
Сам´ да ћутим јер се Лана срами,
И ја ћутим, а срце ми туче,
Биће женско, очију зелених

Најљепша у граду, к´о да гледам,
Понос ђедов, дика´ришћанима,
Е, због ње јопе идем на Мејдан
Да откупим робље беговима

МАЈСТОРИ

Мој стриц је градио чатрње по Уму,
Научио га друг на Голом отоку,
И док су други рођаши крали шуму
Ја сам с њим газ'о по сунцу и камену

Од Љубиња до Требиња и до Стоца
Знали смо сваки дом, сваку удовицу,
Знали смо да тиме љутимо мог оца
И да 'оће да нас тужи обојицу

Да нас пања да смо државна срамота,
Налик на наку покојну бабу Стоју,
И она је тако цијелога живота
Зајевавала сву вамилију своју

Није ваља и она, к'о ми, у Москову
Због крчмарке тукла цавтатске госпаре,
Ил' на ању за ноћ у Кифину Селу
Шефу Удбе однијела и задње паре

Па му то ујутро на силу враћала,
Јер паре су паре, али и власт је власт,
Није по Равном за копилад плаћала,
А ако јесте, онда богме свака част,

Једном, код наког Шкутора, у Чапљини
Загледа се стриц у свастику гараву
Развуче пос'о к'о да ће у чатрњи
Зимус држати политичку наставу

Кад Шкутор сазна јако се наљути
Не ради дневница, вего због свастике
Јер и он би ту радо да се упути
И под комби нам стави килу пластике

Стриц ме упита - Шта мислиш Стоја шта би?
Би л´ дала због љубави да је убију?
Ујутро, ја пјевам о покојној баби,
А стриц с дјевојком побјеже у Србију

Сад и ја са рођацима крадем шуму,
Рогој ми је све што имам, што сам им´о,
Ал´ нисам сигуран кад причам о Уму
Јел све тако било, ил´ сам само снив´о

БЛУЗ

Да сам ја ти
Не бих од живота купио мрвице,
Са сигурног мотрио драге улице,
Савијао кичму пред приградским шљамом
И к'о монах трпио твоје убице

Да сам ја ти
Не бих пред незнанцима глумио кловна,
За један грош и бајате аплаузе,
Не бих к'о курва показивао душу
И к'о задња пизда нудио им сузе

Да сам ја ти
Да усправно стојим
Да се никог не бојим
И да се и тако зовем

Опрости
Што те у пјесму стављам
И што твоје име понављам
Док не појефтини, к'о глава редова,
Али ја се тако правдам,
Измишљам разлог да се надам,
Да у цепу имам још снова

Опрости
Што све враћам на патетични блуз,
Тај ритам ми каже да још си ту,
Мој рефрен и мој Главни штаб,
Ал' прођу и та три минута живота
И остану бол и срамота
Опрости што нисам ти,
Опрости што сам слаб

Да сам ја ти
Друга би се сад пјесма пјевала

РОКЕР

Док смо били клинци звали смо га Рокер
Јер презирао је народњаке,
Био је цар за жене, тучу и покер
И остале те рокерске жваке

Говорио је - Рокенрол није дрога,
није дуга коса, ни музика
мотори, пис, струја, блу цинс...ма до мога,
рокенрол, то је начин живљења

И онда се смије и диже три прста
К'о да нам вели - Ја сам друга врста,
на ову планету слетио тек
Тада нам вели - Ја сам друга врста
Смије се свима, диже три прста
И за млађу рају отвара нови штек

Ми смо сад одрасли, сад смо паметнице,
Имамо имејл, фурамо лап топ,
Из живота редамо чисте петице,
Обожавамо етно и хип хоп

Само кад њега сретнемо на станици
Овакав живот мало не прија,
Ал' он се не љути, мангупски намигне
И шапне - Рокенрол је религија

И онда се смије и диже два прста
К'о да нам вели - Ја сам друга врста,
на ову планету слетио тек
Тад нам вели - Ја сам друга врста
Смије се свима, диже два прста
И за млађу рају отвара нови штек

КИЛЕР

Сретох Килера у мјесту за леђима Богу
Каже да је рекетир´о, ја дилов´о дрогу,
И почесмо причу, к´о сапатници у болу
Он о макљажи, ја о хорсу и рокенролу

Он каже - Бог је један, и тужилац и судач,
добар је и Аркан, ал´ краљ је Љуба Земунац,
А ја само ћутим и уплашено га гледам,
А у себи контам - ´Еј, Цони је био један

Он настави - Сад сам ја овдје и Бог и целат
и пази се чупави да не почнеш какав рат,
јер ја убијам ´ладно кад некога не волим
А уз мене жмарци, како га се само бојим

´Еј, нисам тастер, а вјеровао сам ни слабић
И за много што шта био сам храбар до сада,
Ал´ сад само да ми је што прије негдје отић´
Из ове жице и овог божијег офсајда

Једном изби фрка код асфалтног игралишта
Обична затворска туча, не чује се ништа
Сви само шетају и испод ока гледају,
А њих два се до смрти ломе и уједају

И сутра нема, нико није видио ништа,
Лузер ће рећи - То сам пао код степеништа
И ту би био крај, хмм уобичајна слика
Да не сконтах Килер иде од управника

Послије водници побједника сломише к'о прут,
А Килер код коша мирно пуши, 'еј он је кул,
Ја му приђох и стадох на ногу, оно к'о фол,
- Чуј ба барабо фрљава, један је рокенрол

Сад он к'о невјеста ћути, не миче, зна да знам,
Мора да га је сафат'о онај шмекерски страх
И нуди ми цигаре и гузе би ми дао,
А ја само контам - Ког' сам се ја то бојао!

ОЈ ЛИЈЕПА ЧОБАНИЦЕ

Гора гори звијездом Даницом,
Вјетар збори с младом чобаницом,
Она млада, а он лола стара
Па је мути, па је наговара

Ој лијепа чобанице
стјерај овце с Трескавице
у сарајско поље равно
па да овце распродамо

у сарајско поље равно
па да овце распродамо
од тих пара, злато моје,
живјећемо нас обоје

Гора гори, чобаница збори
- Ја бих радо распродала стадо,
али ко ће додат јомужину
уморноме Бају Пивљанину

ОНА ЈЕ ТУ

Гроб зараст'о у шаш
Чува траг на њу,
Странче, само да знаш,
Она је ту

Сама, као што је била,
Небеска је суза влажи,
А срна, сестра мила,
Ту бдије на стражи

Зато, ако Бога знаш,
Неће трајат дуго,
Очисти трње и шаш
И онда иди за својом тугом

ШВАБИЦА

Водао сам стренцере по граду,
Хе, хонорарно за турист биро,
К'о дупљак студент невичан раду,
Рађе би негдје уз андрак свир'о

Показујем швапској породици
Лијепи град, к'о корак у плесу,
Стари конта у свакој улици,
У шари пише - први пут у РС

То је проблем удбаша око нас,
Они су пест моје отаџбине,
Мене брине унукин добар глас
Да л' може гитаром да се скине

Кад зентамо фреске на камену
Пратим, хоће ли ме погледати
Да јој даднем тајни знак,
Да је и ја могу усликати

Тад се Швабе цурикну у хотел
И ја у паб да рокнем дневницу
Кад сам пропио све своје дозе
Изађох на свјеж зрак, на улицу

На тротоару код жардињере
Стајала је швапска насљедница
- Мисли сам ду никад изац несе
ком где има музике и пица

Музика, "Забрањено пушење",
А за пице смо се снашли сами,
Успут сам попио усне њене
А она...лијепо се збори о дами

МАРИЈАНА И МАРИНА

Прича је почела зимус,
На журши у Новом Саду,
Равницом је бриј'о минус,
Као клавир кроз баладу

Нисам хтео ни да дођем,
Ал' екипа ме смувала,
И к'о судбином сам вођен,
Нашао стан крај Дунава

На столу пиће и трава,
Власник мисли то је тренд,
Све кулови,боли глава,
Екавица и градски бенд

Еј,спусти звезду над равницу
Да те видим вољена
Дигни косу и сукњицу,
Да ти видим очи и колена

Седеле су крај камина,
К'о анђели са небеса,
Маријана и Марина,
Лепе сестре из ереса

Једна плава,друга смеђа
Не знам тачно које која
И док мрави чешу леђа
Једна мора бити моја

Плава седе крај клавира,
Смеђа испи кокаколу,
Плава тихо, тихо свира,
Смеђа пева песму ону

Еј, спусти звијезду над равницу
Да те видим вољена
Дигни косу и сукњицу
Да ти видим очи и кољена

Знам све форе завођења
Где девојке то падају
Париз, Чола, шминка њена
Лирици се не надају

Приђох и ја до клавира
Шта је чека смеђа не зна
И уместо да даље свира
Плава рече - Разгули, ба

И сад, к'о пијан, данима,
Тумарам по Новом Саду,
Босанце питам о њима
И тражим текст за баладу

Еј спусти звијезду над равницу
Да те видим вољена
Дигни косу и сукњицу
Да ти видим очи и кољена

ОЛГА

Ваљао се силни Дон, текла је Волга,
Русија је полако тонула у сан,
Крај мене је стајала красива Олга,
А ја сам к'о пјесма, тужан и нервозан

Сутра у осам имам лет за Београд,
И дај Боже да ћу икад више доћи,
Не жалим што губим добро плаћени рад
Већ што остављам и једне плаве очи

Еј Олга, хајде одмах кући,
Не волим растанке дуге,
Као лед срце ће ми пући
Од оволике туге

И док се над Москвом прва свјетла пале
Мене савјест гризе што сам нитков био
Шест мјесеци сам лагао очи плаве
Жењен сам и имам кћер, вјешто сам крио

А Олга к'о берјоска, анђеоски знак,
Загри ме чврсто и пољупцем пријети
- Еј, ја знају што ти женат мој Срб дурак,
но ја љубљу тебја и буду љубит до смрти

БОРДЕЛ

Баш у свакој раји има тако неки
Који прави виц, к'о вино од сплачина
И кад временом постанемо далеки
Једни кажу - будала, други - лафчина

А он само тако тражи себе, свој мир,
Равнотежу на том кантару без крушке
И у добром смијеху крије свој немир
Док све не покваре покварене њушке

И зато ја, кокуз и задња фукара,
Још на своју руку живим своје снове,
И зато ја одох горе да се зезам
У овом борделу живот што се зове

А кад лака корака
одем иза облака,
Да нико не види, к'о снијег у марту,
Проћи ће и године
док неко не окине
- 'Еј, је ли он живио у нашем кварту?!

ТО ЈЕ ЗВИЈЕР

На сједељци у дому код "Слоге",
Млад пјесник, говорим Јесењина,
Док наступа тресу ми се ноге
Све због даме са плавим очима

Стајала је одмах испред бине
И задивљена пљескала јако,
Помјерала усне у моје име
И кукове мрдала полако

А под кошуљом вире бомбони
И кољена испод беж сукњице
Љубав кипи к'о хмељ, звоно звони,
А она враг у лику светице

Пијани пингвин на екватору
Залутао, изгубио компас,
Из прве одвалих стару фору
- Добра жено, 'ајде са мном ноћас

Какав сам глупан, гдје ће ми душа
Улетио, к'о гуска у маглу,
Нисам пазио да њен муж слуша
И она је окренула главу

Мислио сам појешће ми је мрак
И себе сам клео за ту глупост,
Али она ми баши тајни знак,
Позив и жељу, позив и опрост

Били смо у вези годинама
Писма је носила птица шева
Чув´о сам је, ал´ попут пауна
Лијеп, а заборавио да пјева

И нисам знао да је сачувам,
Сад бих радо себе да пребијем,
Остао сам кљ пјесник нафуран
Док она оде с младим генијем

А фебруар је мјесец дуг и гадан
За ове мачоре офуцане
И умријећу бомбона гладан
Мислећи на њу и оне дане

Не сједељке у "Слози",у дому,
Док сам решитово пјесме туђе
Вјерујући да због мене свиће
И да сам на славу и част суђен

НИСАМ ТИ ЈА ЗА ТО

Еј, нисам ти ја више за то
Давно ме је опржило зло,
Ал' тек сад ми се на рукама
Ружни ожиљци јављају,
Боли лице и јагодице,
Сањам воду и црне птице,
А стихови, к'о крезава баба,
Сенилно се понављају

Еј, нисам ти ја више за то
Оматорио сам ти, злато,
Ти ме виђаш свакодневно
Па то теже можеш примијетити,
Ал' кад кажу - Ајд рецитиј,
провали нешто, власт опсуј,
Све чешће ћеш видјети
Како ћутим и покушавам побјећи

Да нисам к'о моји другови,
Стари шмекери и фрајери,
Главне фаше са корзоа
Од "Кристала" до "Тополе",
Надарени градски пјесници,
У рату храбри јуришници,
Што од лоших ђака и дезертера
Сад за комад хљеба моле

Могу ја, за својим послаником,
Тишу, не замјерај се ником,
А наћи ће се већ неко јак
Да дарује апотеке и аута,
Одведе у ложу "Славије",
Гдје сједе све градске главоње,
А о правди и националном поносу
Нек и даље мисли сиротиња

Зато рађе нешто љубавно,
Безболно и класично
Заљуби се принц у Цицу,
Заљуби се Цица у принца,
Можда ми "Соко" направи стан,
Можда ми жена уљепша дан,
А можда ми, к'о суве красте,
Отпадну ожиљци с руку и лица

И док изнад Српског Сарајева
Вјетар млад успаванку пјева,
Ја се трудим да се навикнем
На укувану кафу и ракију "нула пет"
Да будем добар, лијеп, красан,
Мрљав, равнодушан, безопасан,
Ал' изгледа нисам ти ја за то,
То ипак није мој свијет

КРАЉЕВ ОДЛАЗАК

Дошао је дан кад краљ иде,
Напушта престо и свети трон,
Шуња се да га зли не виде,
Да на двору не настане лом

Дуго је, дуго владао он,
Ампутирао душе, главе,
Рођени вођа и шампион,
Створен од свјетла и од славе

Божјом милошћу послат нама,
Да прогледамо одабрани,
Да спаси народ од душмана,
Он је ту да брине и брани

А онда су зле издајнице,
Глупаци и шпијуни страни
Ишли на градске улице
И краља отјерали вани

Да се нада да ће кад оде
Жалити за њим дуго, свуда,
Е мој краљу, прошле су воде,
Сад знамо да си био луда

А ми слијепши и будале,
Створени за мрак и шуњаче,
Још живимо животе мале,
Још равнодушни на јебаче

Што нам љадно уши заврћу,
А кад питаш то нико није,
Крв нам и мозак просипају
И све у славу монархије

ВУК

Он нема браће, ни сестара,
Оца, мајке, добрих другара,
Вјерне љубе конач да му спрема,
Он има себе и ништа друго нема

Само небо и ову земљу,
Само свој бол и своју пјесму
Коју гласно кроз планину пјева,
Он има себе и ништа друго нема

И у инат вјетру и шумским ђаволима
Стоји на међави и к'о да се смије,
А никог нема да му у очима
Види сузу што је вјешто крије

А та суза, стари војвода,
Из стотину бојева јунак
А он?! Само вук без чопора,
Само још један усамљени курјак

Без браће и без сестара,
Оца, мајке и без другара,
Без дома и вјерне љубе,
Погубио снове, погубио зубе

ЗИКЕ ШТЕЛА

Откад га знам, дуго, сан му је да буде
Читач бројева на локалној томболи,
Да кроји судбину за обичне људе,
Да га нови бизнисмен четрнаеску моли

Ал' он зове тринаест, хладан и миран,
Онда петнаест, к'о Џон Вејн у фрци свој,
Али нема, тт, њега нико не дира
Јер и сутра Штела извлачи нови број

Зике Штела милости нема, а ни корупције
Важна је само куглица, ништа Странка ни функције
Зике Штела милости нема, ту игра само правда
Зике Штела, мој друг, вјечити чувар овога града

Ал' откад га знам пије за астму лијек
И живи у сиромашном дијелу села,
Смије си и каже - А бре брате, до век
ја ћу овде остати чистач шипела

ОБРЕН

Носио је сат на руци, доха марке,
У џепу полувера фајцаг и чибук,
Кошуљу перланку и кожне опанке,
Шемшир, златни прстен, хе и кицошки брк

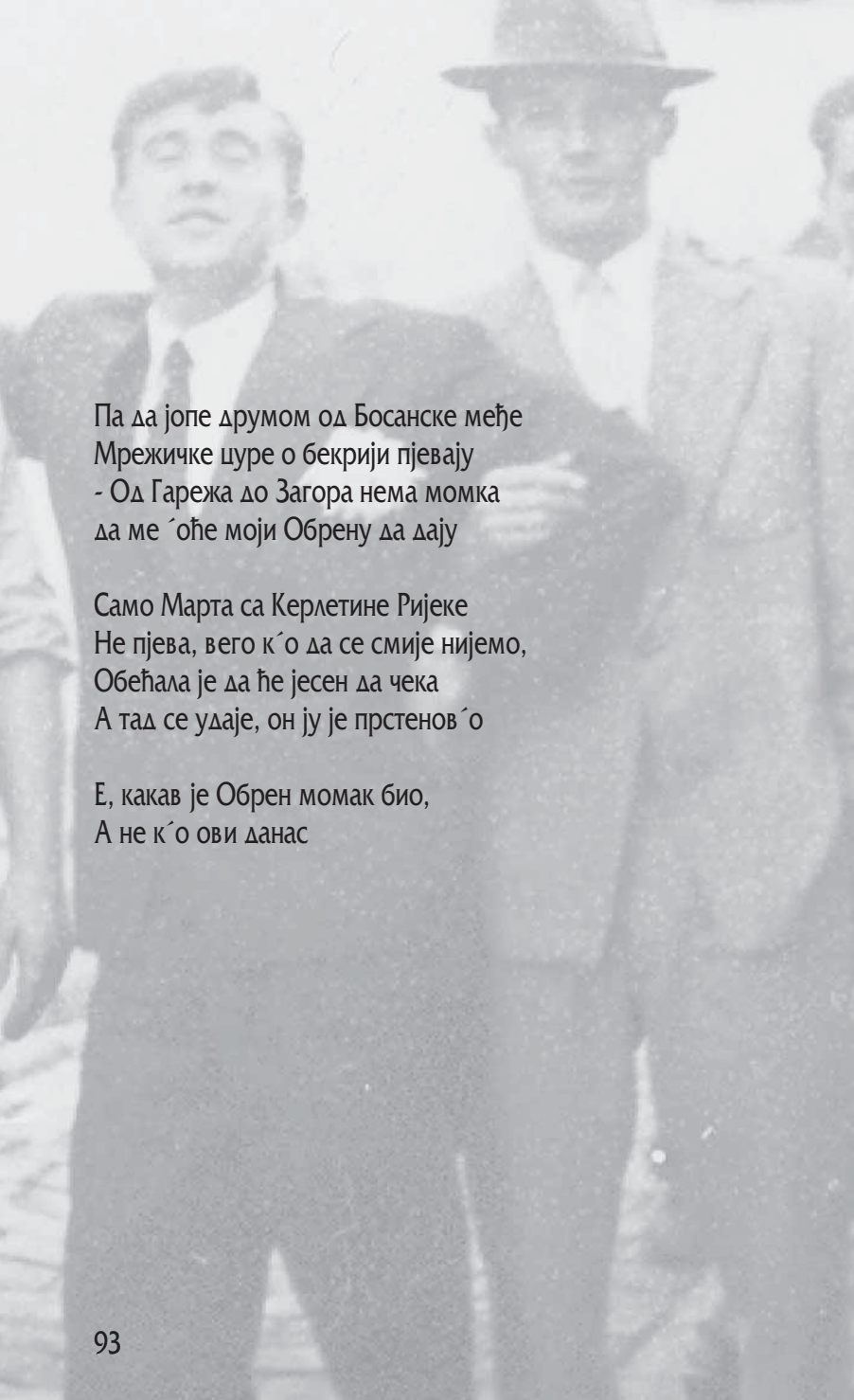
Е, какав је Обрен момак био,
А не к'о ови данас

Код трновске цркве кад дуне двојенице
До Рогоја се чује њежно, а грубо,
Цурама дрхти срце к'о плетенице,
А он коло води и смије се златним зубом

Е, какав је Обрен момак био,
А не к'о ови данас

Обријана кокошија прса,
т'јесне пантоле, мајице розе боје,
менђуше, сандале и солеја
не знаш кад пишке чуче ли ил' стоје

Ланац, мореш коња њим да вежеш,
Тинта код палца, ошишани к'о јањичари,
Миришу на филтер и слатку воду
Боже, кад ће ови дани да оду

Па да јопе друмом од Босанске међе
Мрежичке цуре о бекрији пјевају
- Од Гарежа до Загора нема момка
да ме ´оће моји Обрену да дају

Само Марта са Керлетине Ријеке
Не пјева, вего к´о да се смије нијемо,
Обећала је да ће јесен да чека
А тад се удаје, он ју је прстенов´о

Е, какав је Обрен момак био,
А не к´о ови данас

ДВА ХАЈДУКА

Кроз буковик од Вучије Луке
Проведоше аскери хајдуке,
Два хајдука налик на Милоша,
Рањен Милан и рањен Небојша

Лијепа Јања с Васина Хана
Поранила на друм прије зоре
Гледа трагом тужног каравана
И моли се заштитнику горе

Милан ми је љубав света,
а Небојша брат једини
о Господе, барем једног
врати мени и планини

Зна, на тргу хришћанске чаршије,
На довратку црквене капије,
Када телал јави девет сати,
Погубиће хајдуке целати

И лијепа Јања из свог рува
Узе сто аспри, велику шналу,
И цамадан-све од злата сува,
Да подмити сарајевског мулу

Милан ми је љубав света,
а Небојша брат једини
о честити, барем једног
врати мени и планини

А муселим Мустафа Јаребак
Гледа пешкеш што нуди каурка
- Fino, fino, али за овај дар
пустићу ти једнога хајдука

- О честити, Милана ми пусти
и нек вјечна буде твоја воља,
за Небојшу теби поклон исти
послала је Смиља са Кромоља

ВЈЕНЧАЊЕ

Сјећаш ли се драга нашега вјенчања,
Деве́сто четрдесете, на Васкрс баш,
Ти си била најљепша млада дама,
А ја момчина, оно, јебем ти, оно знаш

Кочије су возиле веселе свате,
Мирисао је и багрем бијел и зрео,
А кум Сима је довео црнчад за те,
Да у цркви носе твој вјенчани вео

Три дана и ноћи свира виолина,
Некад форте, некад сјетно и далеко
С тобом плешу отац, свекар и кум Сима,
А ја с твојом мајком и са својом тетком

Док млади мјесец к´о поп изнад Мојмила
Звони звоном цркве Светог Преображења
Ха-ха, таква су то тад времена била,
Али мени ипак најдража и мила

Ал´ прођоше неосјетно, скоро у трен,
Док се човјек окрене лијево, десно,
И само их некад врати стари рефрен
Ако имаш среће па ти је за пјесмом

Мени оваквом одавно то није више
Једино ме још жуте слике радују
Мало црнче свиленим велом нос брише,
Кочије, звона и звијезде док падају

НЕНАД ФАНГЛА

Ненад Фангла је школован зидар,
Занат и пракса у "Хидроградњи",
Никад није добио ни динар,
А да не мора да га заради
Барем два пута

Јово Штангас, његов физиканер,
Седми дан се тивра из Либије
Није мог'о нанијети малтер
Који Фангла бащити умије,
К'о да лопту шута

И док Ненад добром Гадафију
Гради хотел код Медитерана,
Штангас ради у градском таксију
И уз кафу некад прича нама,
Онако успут

- То није човјек него машина,
што ради на крв умјесто нафте,
волио бих да мојим очима
сличне ватре бар некад запламте

Кад у Босни крену куваншија
Фанглу депортова полиција
Јер у мензи силе наброја
- Амери, Звезда, Слобо и Русија,
Због Америке

Овдје је водио јуришни вод
Милион битки, безброј јуриша
Ма какав орден, то је суђено
Чланству Странке ил' оним из ЈНА
Не за ратнике

А онда му одсјекоше руку,
Метак му је скидао нерве,
Ал' не мари добили смо Српску
Сад ће д'јелити златне кашике,
Фангла вјерује

То није човјек него машина,
Што ради на крв умјесто нафте,
Волио бих да мојим очима
Сличне ватре бар некад запламте

Послије Дејтона, Фангла Ненад
У фирму Јове Штангаса иде
Да га пита за било какав рад
- Жалим, не примамо инвалиде,
јеби га, тако је то

И Фангла у избјегличкој рупи
Данима припрема паклени план
Па заглави у мемљивој шупи
Дуго није хтио изаћи ван
- Само да не крене на зло

А кад изађе на свеца личи,
Чудном свјетлошћу зрачи му фаца,
Управо је стиг'о да научи
Лијевом руком малтер да баца,
Свака част, напаћени брате

То није човјек него машина,
Што ради на крв умјесто нафте,
Волио бих да мојим очима
Сличне ватре бар некад запламте

ЗБОГ ТЕБЕ

Због тебе смо по затворима лежали,
Цркву и епику пљували данима,
За трун слободе преко гране бјежали,
Вољели Насера и Иди Амина

Због тебе смо учили мудре изреке,
Рабација и пропалих учитеља,
Носили мараме и туђе заставе,
Срамили се очевих старих родитеља

Што шапатом помињу Јасеновац,
Војводу Степу и неку гору равну,
Којима је кулак био драг саборац
И воле да помињу државу давну

Због тебе смо трчали у град са села,
Да што прије постанемо голи пролетери,
Носили знак сотоне на врх чела,
Јер смо лафо били исти и незрели

Сад смо направили земљу најновију,
Равна гора се види и на глобусу,
Ни за крађу се не иде на робију,
Наша застава и на аутобусу,

Волимо Цркву, гусламо и пуцамо,
Лопатом зарадимо да купимо све
Половни буквар, визу за Мадагаскар,
Школу, љубав, конач за операције,

Споменик саборцу, стакло на прозору,
Памучне пелене, осмијех и љепоту
Само ако потресиш праву партију
Ако истрпиш у реду за лопату

Знам сад ће ми рећи да сам поманит'о,
Ил' од страних шпија да добијам налог
Кад послѣ свег' кажем - Врати се Тито,
Да растјерамо скупа багру и талог

Па ти опет буди свима највећи син,
Врати нам Насера и несврстане
Ја ћу остати један просјечни Србин
Мали, због којег се затвори и праве

РАДМИЛА

Кад пре´о Главаче шуре наиђу
И док до моста на Бистрици сиђу
Мене очи заболе,
К´о старо бицикло срце прескаче,
Руке тресу, никако да закаче,
Све због једне Радмиле

Лијепа је и Ђурђа с Крбљина
И Кова, ћерка проте Милана,
Води момке до лудила,
Ал´ ко залазак сунца над Междрима,
К´о корак младе срне с прољећа,
Најљепша је Радмила

За њом вире из дућана,
Из школе, жандарске станице,
Из кафане - "Код Хације",
А она је рођена само за мене

Мој отац, газда пилане на воду,
Брине да ми дани залуд не оду
Са неком сиротињом,
Јер он воли да га зову - господару
И љутио се на мене и стару
Што ја патим за Радмилом

Потплатио је у Војном одсјеку
Да ме одмах пошаљу на границу,
Да се опаметим тамо,
И док сам ја гулио у Кичеву
Њу су стигли у Улог да удају,
Али нас двоје знамо

Да нема тије пара,
Да неће тамо дуго,
Не помажу три станице жандара
Јер ми смо рођени једно за друго

ЗОРКА

Од Бргула преко Звијезде,
Тамо гдје се виле гнијезде,
До Олова и до Кладња
Нема цуре да ми је макла,
Ломио им срце од стакла,
Ал' ми главе дође задња

Са Нишића лијепа Зорка,
Витка стаса и црна ока,
Јединица старог проте
И док год изнад Бијанбара
Недељно јутро сунце вара,
Ја болујем од љепоте

Отићи ћу на Хиландар,
К'о пустињак у планину,
Оставићу све дјевојке
Од Олова па до Кладња,
Ма, од Сарај ва до Тузле,
За један осмијех лијепе Зорке

Али она другог љуби, знам
Одаје је у очима плам
И нервозне бијеле руке
Док у цркву сред литургије
Задихан и лијеп не бане
Момак из Оловске Луке

Тад се Зорка срећно насмије
Баш је брига и за рођаке
Од Зубета до Кнежине
И док ја умирем од муке
И сањам да ми пружи руке
Она се и не обазире

ГОДИШЊИЦА МАТУРЕ

Асфалт је мирисао на њене штикле
Из раног љета седамдесет девете
Кад градске шмизле, к'о руже самоникле
Дигну се у вјетар да полете

Високо до звијезда, и више

И све су посебне и све им пристаје
И штикле и тене, и мини вал и паж
Али ноћас у овом граду издаје
Све су изгориле, немају драж

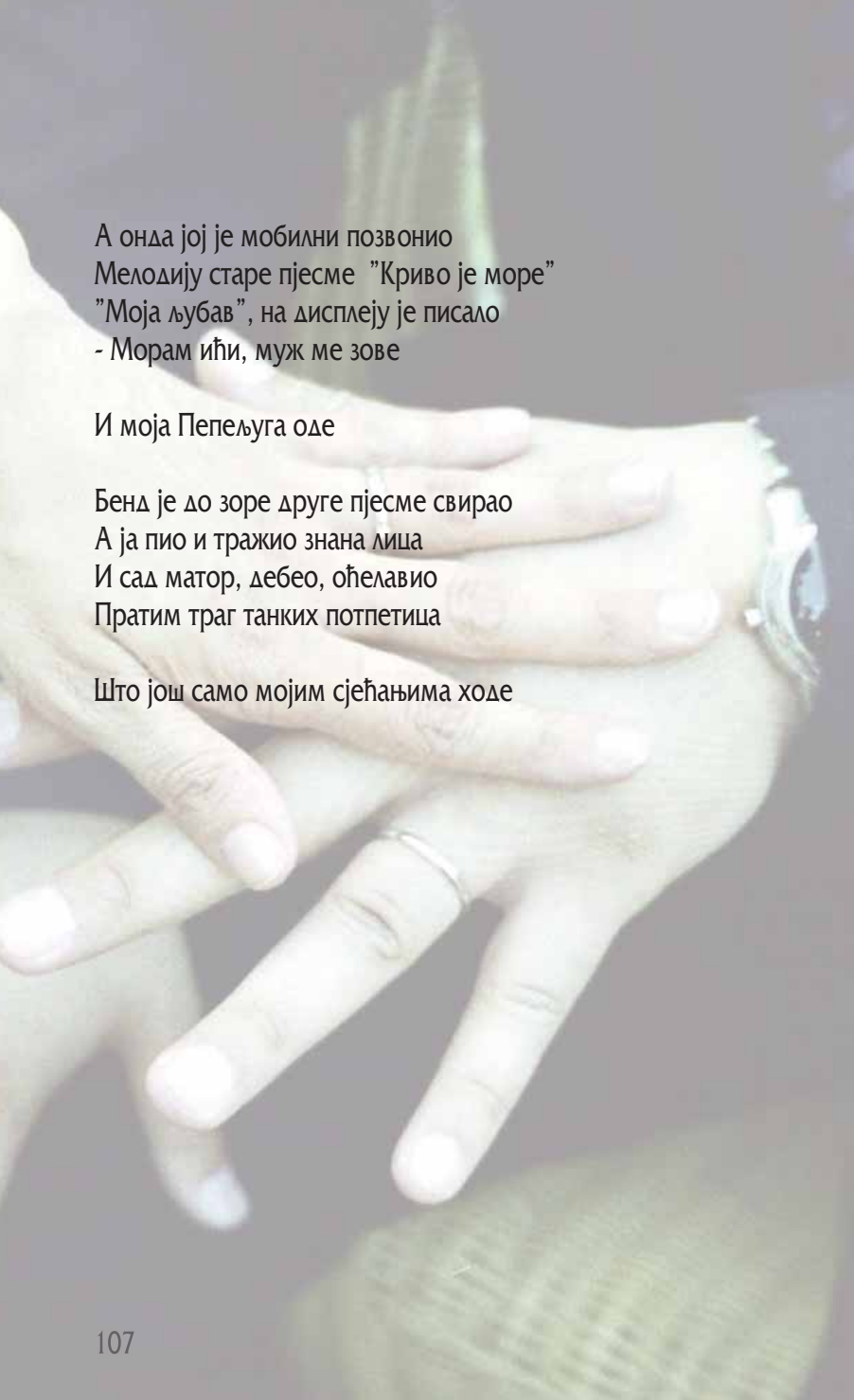
Само је она успјела да збрише

И на годишњицу матуре осмог два
Једина је дошла с осмијехом на лицу
Пришла је дну стола и рекла - ´Еј, воздра
може један плес за другарицу

Бенд је свирао "Криво је море"

И док су старци око нас гунђали
Ко је коме тог љета дао педалу
Ко Бони и Клајд нас смо двоје плесали
А на њеном лицу к'о у огледалу

Под пудером бројао сам боре

А онда јој је мобилни позвонио
Мелодију старе пјесме "Криво је море"
"Моја љубав", на дисплеју је писало
- Морам ићи, муж ме зове

И моја Пепељуга оде

Бенд је до зоре друге пјесме свирао
А ја пио и тражио знана лица
И сад матор, дебео, оћелавио
Пратим траг танких потпетица

Што још само мојим сјећањима ходе

СОФИЈА

Сточни вагон уске пруге,
Возног реда за Вишеград,
Крцат ината и туге
Отима страх за овај град

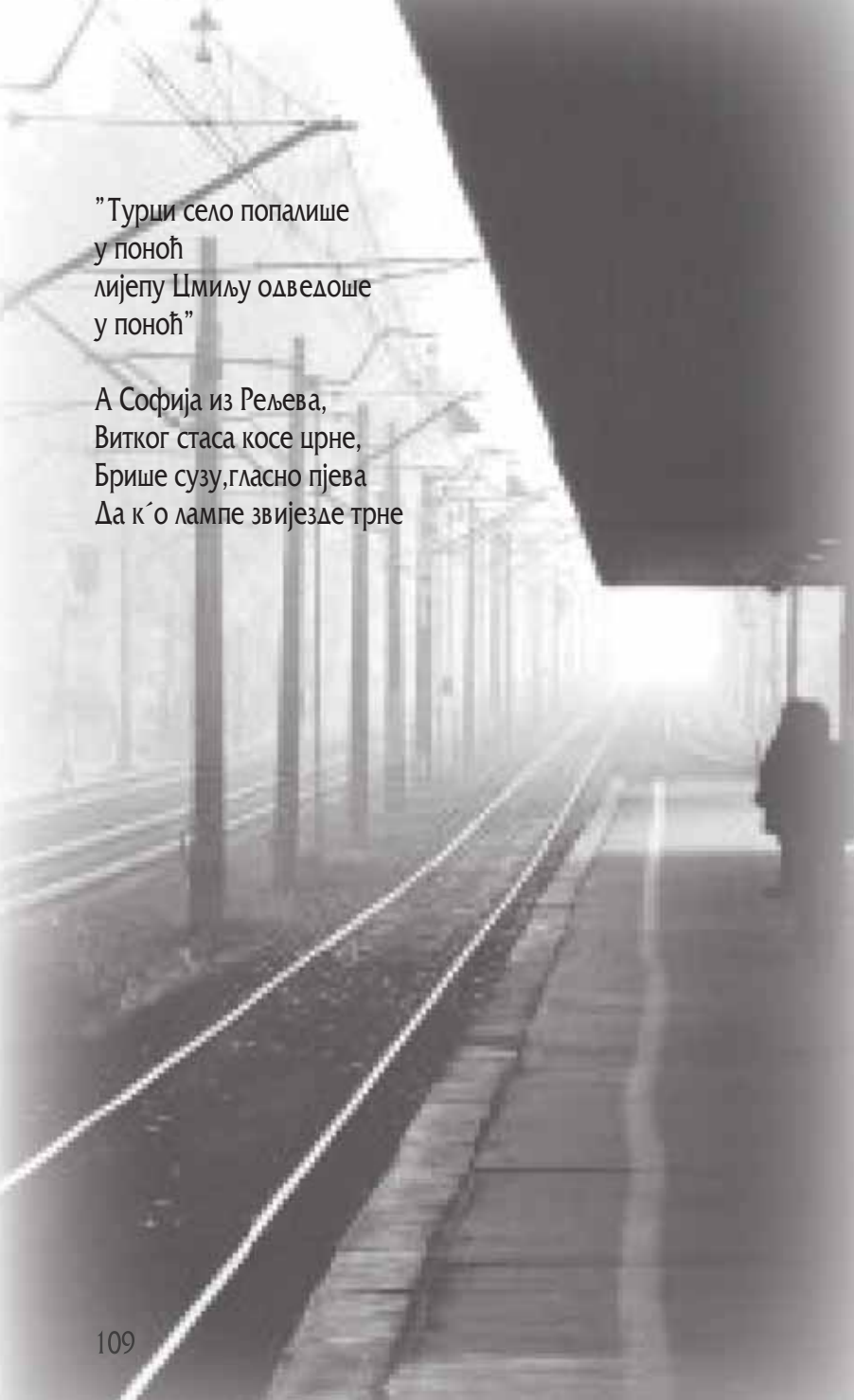
Градски жбири и жохари
Живота су господари
Можда нас и све побију,
Ал' никад неће Софију

Јер Софија из Рељева,
Витког стаса, косе црне,
Кад се смије и запјева
Као лампе звијезде трне

”Турши село попалише
у поноћ
лијепу Цмиљу одведоше
у поноћ”

На Стамболчића тунелу
Спроводнику пјесма тешка
И удари у Софију
Е, то му је била грешка

Читав вагон уске пруге,
Из ината господару,
Без трун страха и без туге
Прачом пјева пјесму стару

”Турци село попалише
у поноћ
лијепу Цмиљу одведоше
у поноћ”

А Софија из Рељева,
Витког стаса косе црне,
Брише сузу, гласно пјева
Да к’о лампе звијезде трне

ЗИМА

Нешто нам је зима поранила,
Ђаво би га знао што је тако,
Можда мисли да је усфалила,
А море бит да спрема како зло

Можда завали снијег к'о пред рат
Кад су курјаци сишли с планине,
А тешка глад нам налегла на врат
И болест што не знадосмо има,

Ал' прекрасмо ту и све ратне
А ова ми је богме шувели,
Знам матор сам и бојим се патње
Да не стрефи каки белај б'јели

Јер не даје она цаба свој знак
Зима је то, лопов и убица,
Са њом смрт радо улази у брак
Видиш сам, нема људи ни 'тица

Оне о Госпојини нестале,
Одлетиле преко Белог брега,
Ноћи су већ 'ладне и звјездане,
Биће јопет рат ил' пуно сњега

Тол'ко да не мореш по љекара,
Вуши и вјетар селом пјевају,
Мишеви тресу дуње с ормара,
За Јовањдан ће муње да с'јевају

Не вјерујеш, гледај плећку ову,
Ако лаже коза не лаже рог,
Јел видиш раку и жалост нову,
Ма нема ти ту, изд´о нас и Бог

Вего, ваља дрва довућ прије
И посјек за ришћанско чељаде
Испећи шљивке, наше ракије,
Да старци имају шта да раде

Млађим је лако, туј су невјесте,
Шта да раде и ко да и´ грије,
Е, да ми сламарицу намјесте
Не би ондак ја мор´о да пијем

Ал´ прости к´о син, прно сам своје
Жеља пуста, снага изневјерила,
Добро је сад и код бабе моје
Ух...што нам је зима уранила

Или се то мени тако чини
Унук вели има њој још дана
Школарац је и море то бити
Само знам да мене студен слама

Биће, године сам наброј´о то
Хе, није се баш изврн´о свијет
Никог неће стрефит никако зло
Сем мене, дош´о ми вакат мријет

СТУДЕНТСКО ВЕЧЕ

Студентско вече у дискотеци "Берлин",
Око мене прегршт блуда и љепоте,
Ал' ја трошим очи на грудима њеним,
'Еј, пусти ме да умрем, пусти, јебо те

Редари ме знају и пажњу ми скрећу
- Стипу њу, курава, кара се са свима,
А ја глумим џека и да слушам нећу
Шта сад мени неко паметоват има

И плешем, први пут од Олимпијаде,
Не знам је л' то ритам или су "Нектари",
Ал' волим да сам близу грешнице младе
Она ме погледа - Олади ба стари

И к'о да ме аперкат спуца у стомак
Чинило ми се да град у мене звјера
- 'Еј ти мала грешнице, ја сам још момак
- Јесте, за цуре Дома пензионера

Хм, мајку јој слатку, знаш да је у праву
Какве дискотеке и студентске ноћи
Од стајања за шанком боле ме крста,
Од дима и свјетла пеку старе очи

Платих њено пиће и своје "Нектаре"
И да ме не виде збрисах из "Берлина"
Жена полубудна гунђа - Покриј леђа
знаш да се патиш с простатом и бубрезима

РУСАЛКЕ

На Црно језеро
Испод Трескавице,
Као женик, мјесец млад
Огледао лице

Кад у води пливају
Захумске Русалке
И мјесец се превари
Пружи прсте танке

Да загрми љепоту
Само једне виле,
Да бар с коже танане
Кап воде попије,

Ал' му прсте ухвати,
И са њима оде,
Хладно срце Русалке
Ил' хладноћа воде

Отад нико језером
Не плива, не гази,
А мјесец се не жени
С неба не силази

ЧОБАНИЦА

На ливади Зеленгоре,
Ће коначе виле с горе,
Чувала сам стадо своје
Кад наиђе Радивоје

И говори, гора јечи
Од његових кварних р'јечи

- Помоз Бог ти чобанице
фине су ти плетенице,
би ли мени једну дала
е, за струну од гусала

- Бог помаже, млад ајдуче,
да си бо' ме дош'о јуче
обје би' ти кике дала,
ал' сам Грују обећала

Он се смије, јечи шума,
И дарује два каћуна

- На ти цв'јеће чобанице,
један за те плетенице,
други за лаж што изрече,
јер је ноћас седмо вече

Ће побратим Грујо није
долазио из Голије

- О´ајдуче Радивоје,
ти познајеш сво Загорје,
ал´ не знадеш чобанина
од Рогоја до Морина

и на једном фала цв´јету
тај Грујо ни сам на св´јету

УМЈЕТНИЦИ

Сједио сам кул, на тргу код фронтане,
И фолир´о да сам урбани умјетник
Док су хашишари свирали гитаре
Ја сам рецитов´о, прави дупљак пјесник

Црни снијег жуља на Млијечном путу
И Тројански коњи кроз моје улице,
Жак Превер крај Сене у кромби капуту,
Бијели очњаши и црвене птице

Миле Хипик, ветеран Дјече цвијећа,
Да фасцинира цуре с Академије,
Свира "Сару", ал´ к´о се још данас сјећа
Те једине пјесме што он свират умије

Ал´ то је истинска умјетност,
Неразумљива овим галофашима,
То је нит која веже
Човјека са облацима

А онда један клинац очију тамних
Замоли за гитару на пет минута,
Палцем пређе жице, намјести руски штим,
Засвира пјесму равно с Млијечног пута

Народну романсу с Дњепра или Дона,
Ил´ с Бајкалског језера, к´о ће га знати,
Ја само знам да ме расплакала она
И стварност - Дјеча не знају фолирати

Цурица у цинсу говори Пушкина
Пјесму о љубави птице и човјека,
Хипик и ја стидни клепили ушима,
Миле клињи дарова гитару -Нека

то је, синко, истинска умјетност
неразумљива овим зомби старцима
то је нит која веже
човјека са облацима

ПЈЕСНИК

Сујмо сам, тако ми свеца,
Јер док су се друга ђеца
Вас дан рипама гађала
И с керовима свађала

Он је наке књиге чит´о
И ђедове свашта пит´о
О бунама и старини,
О травама и планини

У школу је иш´о радо,
А кад гором ћера стадо
Вазда нешто броји у се
И помиње наке Русе

Са пушкама, са јесени,
А ја брин´о, ку-ку мени,
Да не ваби јопе она
Времена Инфорбирео

Сујмо сам да је болесник,
Али да ће постат пјесник,
Кунем се Светом Јовану,
Нисам мислио ни на сну

Јер никад наш није нико
Забраздио баш толико,
Имали смо ми блентова,
Луда, мута и лопова,

Ал' пјесника Богу фала
Природа нам није дала,
А то што он селом пјева
Мајчина му је донијела

Њеног стрица су раније
Отпушћали из армије
Сад јес', због равни табана,
Ал', видиш, није на нама

Вего, да ми једно вече
Њега к'о ћопаво керче
Стрпамо у јутани цак
И бачимо неће у мрак

Ак' је Божји преживјеће,
Ак' је вражји ондак неће,
Ал' јопе, за случај сваки,
Шта ће нама таки

ОПРОШТАЈНА ПЈЕСМА

Кад посљедњи пут каљавим друмом
За један од брегова Рогоја,
Понесу крст са мојим именом,
Немој туговати, љепото моја

Прави се и нијема и слијепа

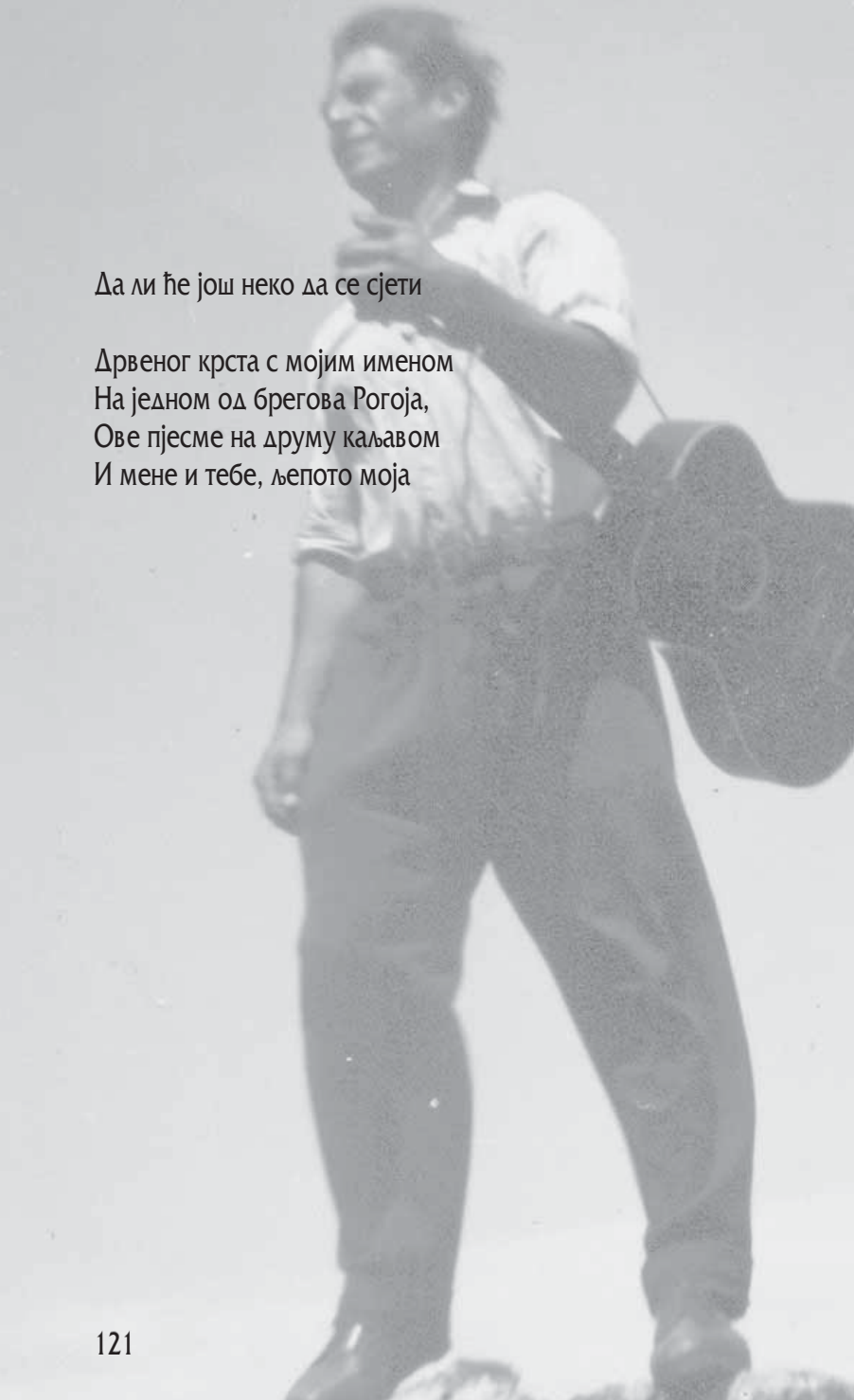
Само обриши прсте од воска,
Чврсто стисни трепавице дуге,
То је мене стигла Касиндолска
Она моја из деведесет друге

Крвава, несрећна и лијепа

То су моји ђаволи бијели
С облака спустили степенице
Да би и мене собом одвели
Горе, у заборављене улице

Да се не мучим на овој планети

И зато пусти, остави сузе,
За оне мале, важније ствари,
А као суви снијег са блузе
Мене руком стреси и не мари

Да ли ће још неко да се сјети

Дрвеног крста с мојим именом
На једном од брегова Рогоја,
Ове пјесме на друму каљавом
И мене и тебе, љепото моја

РЈЕЧНИК МАЊЕ ПОЗНАТИХ РИЈЕЧИ И ПОЈМОВА

- АРКАН - Жељко Ражнатовић, жестоки момак
АСКЕР - турски војник
АСПРА - турски новач
АТИ МЕЈДАН - сарајевски трг на којем се
обављала трговина робљем
АРМАТУРЕ - дио Енергоинвеста, предузеће из
Сарајева
БАЈАГА - рокенрол група
БАЈО ПИВЉАНИН - Николић херцеговачки и
црногорски хајдук
БЕГИШ (сленг) - Београд
БЕЛАЈ (тур.) - зло
БЕРЈОСКА (рус.) - бреза
БЕСА (шип.) - заклетва
БИСТРИЦА - ријека у Старој Херцеговини
БИЈАНБАРЕ - село у Босни
БЈЕЛАВЕ - дио Сарајева
БЛЕНТОВ (сленг) - ненормалан човјек
БРГУЛЕ - село у Босни
БОРАЧ - област у Старој Херцеговини
БОСАНСКА МЕЂА - превој на граници између
Босне и Херцеговине
БРЕГА - Горан Бреговић, музичар
ВАБИ - зове, дозива
ВАЗДА (тур.) - увијек
ВАРОШ - дио Сарајева
ВАЈАТ ЕРП - шериф са Дивљег Запада

ВАСИН ХАН - дио Сарајева
ВАС ДАН (сленг) - шијели дан
ВЕЛТЕР - категорија у боксу
ВИСОКИ ДЕЧАНИ - манастир у Метохији
ВИСОКО - градић у Босни
ВАНАГО (сленг) - измет
ВРНУ (сленг) - окрену
ВУЧЈА ЛУКА - приградски дио Сарајева
ГАДАФИ - предсједник Либије
ГАЈБЕ - пластични сандуци за стаклену амбалажу
пива или јестивог уља
ГАРЕЖ - мјесто на путу Сарајево Трново
ГЛАВАЧА - превој на граници између Босне и
Херцеговине
ГОЛИЈА - планина у Црној Гори
ГОЛИ ОТОК - острво затвор у Јадранском мору
ГОСПАРИ - Дубровчани
ГОСПОЈА - госпођа
ГРАНАП - продавница, дућан
ГРЕМ (сло.) - идем
ГУБИЦА - усна
ГУЛАНФЕРИ (сленг) - неморални људи
ДАЛАБУ (сленг) - будала
ДАТИ ПЕДАЛУ (сленг) - оставити
ДЕЈТОН - мировни споразум о прекиду
грађанског рата у БиХ 1992. - 1995.год.
ДИЛАЈЛА (сленг) - мало неурачунљив човјек
ДИЛОВО - дјелио, препродавао
ДИРА (сленг) - ради
ДЕГЕЕС (скр.) - врста полиције у БиХ коју добро
плаћа међународна заједница

ДИВЉИ КЕСТЕН - рокенрол група
ДРОГЕРИ - наркомани
ДОЊИ ВРАПЧИЋИ - дио Мостара
ДОХА (народно) - докса, марка ручног сата
ДУРАК (рус.) - луд
ЂИЛКОШ (сленг) - деран, невоспитани момчић
ЕКВ - рокенрол група
ЕРЕС (скр.) - Република Српска
ЖБИРИ - шпијуни
ЖИЦА - ратна болница у Српском Сарајеву
ЖЕНАТ (рус.) - ожењен
ЖОХАРИ - некарактерни људи
ЗАБРАЊЕНО ПУШЕЊЕ - рокенрол група
ЗАГОР - село испод Јахорине
ЗАГОРЈЕ - област у Старој Херцеговини
ЗАЈДИ (мак.) - зађи, наслов старе народне пјесме
ЗАЈМИ - посуде
ЗАТРЕСКО - заљубио
ЗВИЈЕЗДА - планина у Босни
ЗЕНАМО (ЗЕНТАТИ) (сленг) - гледамо (гледати)
ЗЕЛЕНГОРА - планина у Херцеговини
ЗУБЕТА - село у Босни
ИДИ АМИН - афрички диктатор
ИЛИЦА - дио Сарајева
ЈО (шип.) - не
ЈОЛЦИЈА - први писани законик о трговини у Сарајеву
ЈОМУЖИНА - некувано млијеко
КАИМИ ХАСАН - сарајевски пјесник и заштитник сиротиње и нејачи
КАНТАР (тур.) - ручна вага

КАНЦИЈА (тур.) - бич
КАРА (сленг) - води љубав
КАСИНДОЛСКА - улица у Сарајеву, позната као једно од најтежих бојишта у рату од 1992 до 1995. год.
КАУРСКИ ПОПОВИ (тур.) - православни попови
КЕЈ - дио Сарајева
КЕРЛЕТИНА РИЈЕКА - село испод Јахорине
КИЛЕР (енг.) - убица
КИЧЕВО - градић у Македонији
КИФИНО СЕЛО - село у Херцеговини
КЛАДАЊ - градић у Босни
КНЕЖИНА - село у Босни
КОМ (њем.) - дођи, хајде
КРАН - велика дизалица
КРБЉИНЕ - село у Старој Херцеговини
КРИВО ЈЕ МОРЕ - стара рокенрол балада
КРИСТАЛ - кафана у Сарајеву
КРСТА - леђа
КОКУЗ (сленг) - сиромаш, шворц
КО БРОД (сленг) - богат
КОПИЛЕ - ванбрачно дијете
КОНЗУЛ ХОЛМС - Енглески конзул у БиХ за вријеме Аустроугарске окупације
КОНТ (сленг) - смисао
КОНТАМ (КОНТАТИ) - мислим (мислити)
КРОМОЉ - приградски дио Сарајева
КФОР (скр.) - мултинационалне мировне снаге на Косову и Метохији
КУЛ (сленг) - у тренду, модерно
КУРАВА (сленг) - курва

КУСТА - Емир Кустурица, режисер
КУМРОВАЧКА ШКОЛА - комунистичка политичка
школа
ЛАКАПО (сленг) - полако
ЛАПЕ (ЛАПИТИ) (сленг) - украду (украсти)
ЛАФО (сленг) - ко бајаги
ЛУЗЕР (енг.) - губитник
ЉЕЉЕН (шип.) - јелен
ЉУБА ЗЕМУНАЦ - Љубомир Магаш, жестоки
момак
ЉУБИЊЕ - градић у Херцеговини
МАКЉАЖА - туча
МЕЈТАШ - дио Сарајева
МЕЖДРА - шума испод Трескавице
МИС ИРБА - српска и сарајевска добротворка
МИНИ ВАЛ - врста фризуре
МЛАДИЦЕ - дио Српског Сарајева
МОРЕШ - можеш
МОРИНЕ - висораван у Херцеговини
МОСКОВО - село у Херцеговини
МОТОРОЛА - воки-токи, апарат за бежичну везу
МРЕЖИЦА - скуп села и заселака у источној
Босни
МУЛА - судија за вријеме турске окупације
МУРИЈА - полиција
МУТО - ненормалан, нијем човјек
НАРОЉА - напије
НАСЕР - предсједник Египта
НА ТЕКУ - на вересију
НА ШУПЉУ - без везе
НЕКТАР - врста пива

НЕМАМ ПОЈМА - не знам
НЕ ОТРЕСУ - не убију
НИШИЋИ - село у Босни
ОЛОВО - градић у Босни
ОЛОВСКЕ ЛУКЕ - село у Босни
ОНОРАР - хонорар
ПАЖ - врста фризуре
ПАЊКА - одаје, трача
ПАПАК - неотесан, примитиван човјек
ПЕШКЕШ - поклон
ПИС - симбол мира за вријеме хипи покрета
ПЛАСТИКА - пластични експлозив
ПРЕО - преко
ПРО АРТЕ - рокенрол група
ПО (шип.) - да, јесте
ПОЛУВЕР - џемпер без рукава
ПОСЈЕК - суво месо
ПРАЧА - градић у источној Босни
ПРЕКРАСМО - преживисмо, пређосмо
РАБАЦИЈА (тур.) - кројач
РАВНО - село у Херцеговини
РАЦКУ (сленг) - мушки полни орган
РАЈА - друштво, пријатељи, другови
РАДИО 202 - сарајевска радио-станица
РАЗГУЛИМ, РАЗГУЛИ (сленг) - побјегнем, бјежи
РАЈФ - дио одјеће којим се веже дуга коса
РЕЉЕВО - приградски дио Сарајева
РЕКЕТИРО - отимао новац
РЕКТОР - Ненад Кеџмановић, ректор сарајевског
универзитета
РИБЉА ЧОРБА - рокенрол група

РИКНУО (сленг) - изгубио
РИПЕ - камење, каменице
РОГОЈ - превој на граници између Босне и
Херцеговине
РОКАМО (РОКАТИ) (сленг) - бијемо (бити)
РУСАЛКЕ - ријечне виле
СВИТЕР - џемпер
СКЕНДЕРОВА СТАКА - сарајевска учитељица,
путописац и добротворка
СКОР - резултат
СЛАВИЈА - фудбалски клуб из Српског Сарајева
СЛОГА - српски дом културе у Сарајеву
СМЕРТ (рус.) - смрт
СМЈЕНА - замјена патрнера дјевојци на корзоу
СОКО - грађевинско предузеће из Српског
Сарајева
СТАМБОЛЧИЋ - градић у источној Босни
СТИПУ (сленг) - пусти
СТОЛАЦ - град у Херцеговини
ТАЈКУН (сленг) - ратни богаташ
ТАСТЕР (сленг) - издајник
ТЕЛАЛ (тур.) - добошар
ТЕНЕ (сленг) - патике, лака љетна обућа
ТИВРА (сленг) - врати
ТИНТА КОД ПАЛЦА - тетоважа
ТИШУ (сленг) - ћути
ТРАВА (сленг) - марихуана
ТРЕБА (сленг) - дјевојка
ТРЕБИЊЕ - град у Херцеговини
ТОПОЛА - кафана у Сарајеву
ТУШИТИ (сленг) - продавати, дијелити

УДБА - тајна полиција за вријеме комунистичке власти
УЛОГ - градић у Херцеговини
УМ - Херцеговина
УФАТИ - ухвати
ФАЗОН - трик
ФАЈЦАГ - упаљач
ФАКАТ (сленг) - стварно
ФАЛА - хвала
ФИЗИКАНЕР - физички неквалификовани радник
ФРАЈЕРИ - прави момци
ФРКАЦИЈА (сленг) - прзница
ФРЉАВ - разрок
ФУКАРА - најнижи сталеж и слој људске врсте
ФУРМАН - кочијаш
ХАЦИЈА (тур.) - господин
ХАВЕР (сленг) - пријатељ
ХАШИШАР (сленг) - дугокос, човјек који користи хашиш
ХЕКЛЕР - врста пушке
ХИДРОГРАДЊА - грађевинско предузеће из Сарајева
ХРЕША - приградски дио Сарајева
ХОРС (сленг) - доза дроге
ХОС (скр.) - усташке јединице
ЦАЦО - Мушан Топаловић
ЦУРИКНУТИ (њем.) - вратити
ЧИЧЦИ - рокенрол група
ЧАТРЊА - камена цистерна за воду
ЧУКА (сленг) - срце
ЧОЛА - Здравко Чолић, музичар

ЋЕИФ (тур.) - жеља
ЋЕРО - тјерао
ЋУМУР (тур.) - угаљ
ЏАМАДАН (тур.) - украсни појас у женској
народној ношњи
ЏИБЕРИ (сленг) - неморални људи
ЏЕК (сленг) - прави момак, мангуп
ЏОН ВЕЈН - амерички глумач
ЏОНИ - Бранимир Штулић, музичар
ЏУКЕЛА - пас без педигреа
ШАРА (сленг) - пасош
ШВРАКИНО - дио Сарајева
ШЕЋЕРЛАМА - бомбона
ШЕМШИР - шешир
ШИЉИ (сленг) - лаже
ШКУТОР - босански Хрват
ШМИЗЛА (сленг) - размажени дјевојчурак
ШМЕКЕРИ (сленг) - прави момци
ШОБИЋ - Миладин Шобић, музичар
ШОРВАНИ (тур.) - велики дукати
ШПИЈА - шпијун
ШТЕК (сленг) - новчаник, уштећевина
ШТОЉПИ (сленг) - пиштољ
ШЋЕР - кћер
ШУВЕЛИ (сленг) - сумњиво

БИБЛИОГРАФИЈА

1. БРАЋА ПО УЛИЦИ (1995., 1996., 1998.)
2. ИЗ СРПСКОГ САРАЈЕВА(1996.)
3. ДЈЕЦА СА ГРАНИЦЕ (1997.)
4. ДАБОГДА ЦРК`О РОКЕНРОЛ (1998.)
5. НАЛИЧЈЕ (2000.)
6. ОТКУД ТИ ОВДЈЕ (2002.)
7. ПОСЛЕДЊИ ПЛЕМИЋИ (2003.)
8. НЕЗАШТИЋЕНИ СВЈЕДОК (2004.)
9. ИЗМЕЂУ ДВА ПОТОПА (2005.)

САДРЖАЈ

- Горштакча • 9
Због ње • 10
Пјесник • 13
Тодора • 18
Тарас Буљба • 20
Џанки • 21
Мали • 24
Он је далабу • 27
Анђео • 29
Знак наше гимназије • 32
Зајди • 34
Тихи комшија • 36
У ходу • 38
На једру бијелог облака • 39
Срећан и поносан • 40
Прича о коњу • 42
Госпођа из таксија • 44
Маринине очи • 46
Знао сам да ће доћи • 48
Лов на јелене • 49
Стари ратник • 52
Ко је тај • 54
Ако већ мора • 55
Фићо • 56
Сужањ • 58
У времену мрака • 59
Искра љубави • 61

Лијепа кћер Деспиха • 63
Савка Чемецинка • 65
Робиња Лана • 66
Мајстори • 68
Блуз • 70
Рокер • 72
Килер • 74
Ој лијепа чобанице • 76
Она је ту • 77
Швабица • 78
Маријана и Марина • 80
Олга • 82
Бордел • 83
То је звијер • 84
Нисам ти ја за то • 86
Краљев одлазак • 88
Вук • 90
Зике Штела • 91
Обрен • 92
Два хајдука • 94
Вјенчање • 96
Ненад Фангла • 97
Због тебе • 100
Радмила • 102
Зорка • 104
Годишњица матуре • 106
Софија • 108
Зима • 110
Студентско вече • 112
Русалке • 113

Чобаница	• 114
Умјетник	• 116
Пјесник	• 118
Опроштајна пјесма	• 120
Рјечник мање познатих ријечи и појмова	• 123
Библиографија	• 133
Садржај	• 135

ЖЕЉКО ПРЖУЉ
ГОРШТАК У ТЕНАМА

Издавач

Завод за уџбенике и наставна средства
Источно Сарајево, 2006

Директор, главни и одговорни уредник
Ранко Батинић

Уредник
Сања Терзић

Рецензенти
Бранко Чучак
Владимир Настић

Ликовно-графичка обрада
Наташа Лучић

Коректура
Споменка Павловић

Штампа и увез

Тираж

Прво издање, 2006

ISBN

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна и универзитетска библиотека
Републике Српске, Бања Лука

ПРЖУЉ, Жељко

Горштак у тенама / Жељко Пржуљ.- 1. изд.
- Источно Сарајево : Завод за уџбенике и наставна
средства, 2006 (). - 138. стр. ; 21 см

Тираж

ISBN

MFN

